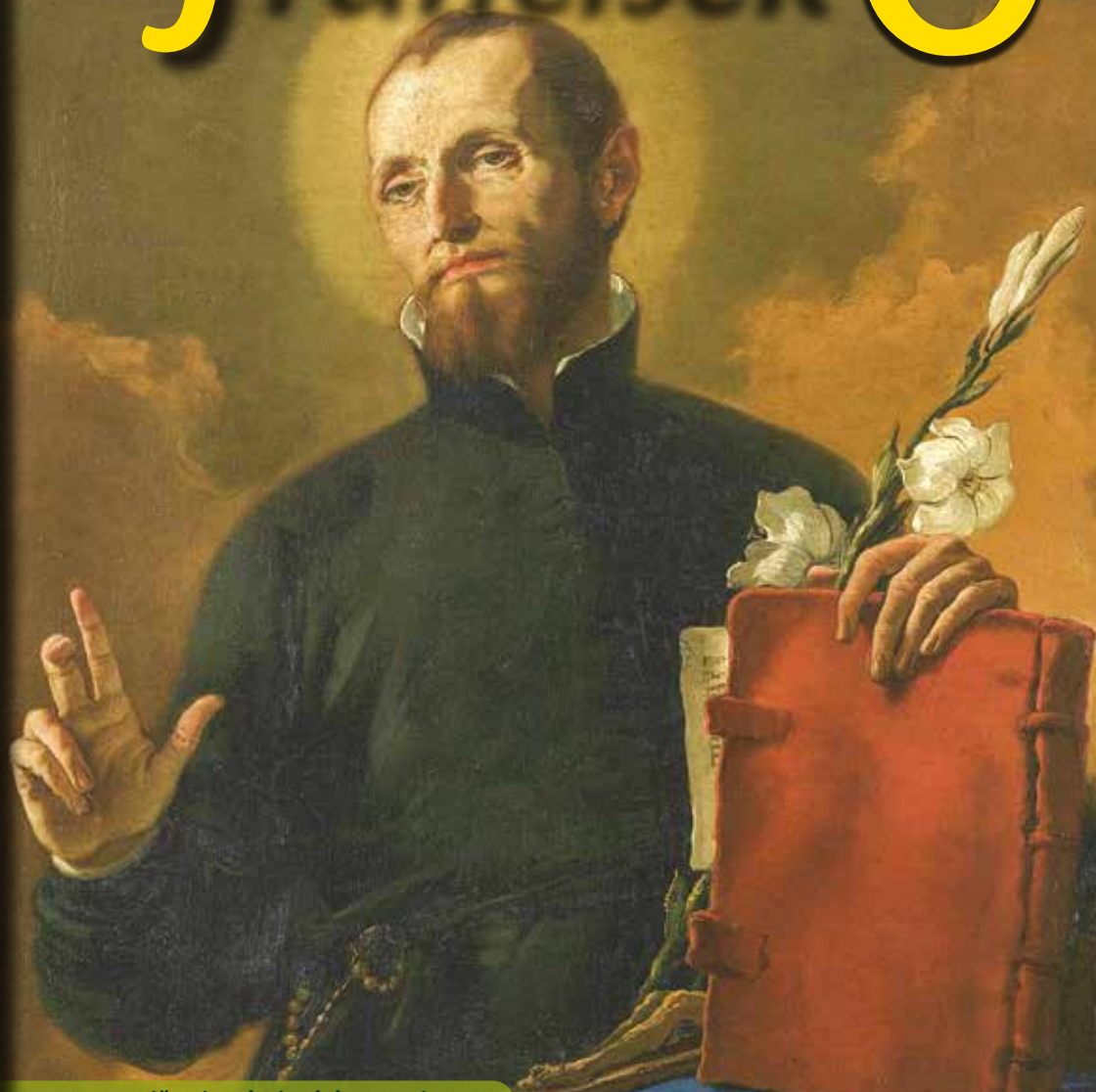

brat *francišek* 6

sv. Kajetan

V prepričanju, da je delo pravica in hkrati dolžnost ter da vsaka vrsta dela zasluži spoštovanje, si moramo prizadevati – kolikor je pač v naši moči – da bi vsi imeli delo in da bi bili delovni pogoji vedno bolj humani.

- ODNOSI NA DELOVNEM MESTU
- MOLITEV ZA ZDRAVJE
- POHOD ZA ŽIVLJENJE 2020
- KAPITELJ FO&FRAMA
- KOLESARJENJE OB MURI

Urednikova beseda

- 4 **Frančiškova duhovnost**
Odnosi na delovnem mestu
- 6 **Naša evangelizacija**
Odnosi na delovnem mestu
Sv. Kajetan
Molitev za zdravje
- 14 **Členimo Vodilo**
7. člen
- 15 **Frančiškov svetni red**
Sveta Katarina iz Genove
Pohod za življenje 2020
Umrj je br. Dominik Brus, duhovnik
- 20 **Iz naših družin**
KB v Šiški se veseli novih bratov in sester
Skavti na romanju po slovenskem caminu
- 24 **Živi Rožni Venec**
Žetev
- 25 **Iz Frančiškovih logov (revij)**
Frančiškov prijatelj
Vox Franciscana
- 28 **Mladi Frančišku**
Kapitelj FO & FRAMA
- 30 **Pravičnost in mir**
Hvaljen, moj Gospod!
- 32 **Korenine in sadovi**
Javier Garrido: Rožice sv. Frančiška (59)
- 39 **Sveta dežela**
Občni zbor v Kopru
Kolesarjenje ob Muri
Novoletna Sveta dežela 2020
- 46 **Razvedrilo**
Zeliščna juha
Nagradna anagramna izpolnjevanke

Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.
GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA
(OFS) V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.
Spletni arhiv: www.ofm.si/zbv/revija_BF

Izdajatelj:
Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zbv/

Za založbo:
Miran Špelič OFM

Člani uredniškega odbora:
Janez Papa OFM (odgovorni urednik)
Fani Pečar OFS (glavna urednica)
Peter Skoberne OFS (naslovnica)
sestre FMM (Naša evangelizacija)
Metod in Mateja Trajbarič OFS (Frančiškov svetni red);
Prispevke za rubriko OFS pošljite na e-pošto: revija.bf@fsr.si
Gregor Pavlič OFS (Razvedrilo)
NS FRAMA (Mladi Frančišku)
Fani Pečar OFS (Pravičnost in mir)
Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)
Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)

Logotip rubrik:
Aleš Porenta

Fotografije:
Na naslovnici sv. Kajetan
Internet, arhiv revije BF

Oblikovanje in priprava:
Tina Bruno, Založba Brat Frančišek

Tisk: ABO Grafika d.o.o., Ljubljana

Naklada: 2.700

Naslov uredništva:
Ul. škofa Maksimilijana Držečnika 7, SI-2000 Maribor
tel.: 02-22-85-113
E-mail: revija.brat.francisek@ofm.si

Rokopisov in slik ne vračamo.
Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujte na:
Narodni svet FSR Slovenije,
Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana

TRR SI56 0430 2000 3307 102, NOVA KBM d.d.;
sklic na 00 700-20.

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Gospod naj ti podari mir!

Letošnji jesenski čas je zaznamovan z drugim valom koronavirusne epidemije, ki se močno oklepa ne le naše dežele, ampak drži v svojih krempljih ves svet. Zopet bomo morali nekaj tednov preživeti v izolaciji in omejiti vse nenujne stike z drugimi ljudmi. Vendar ne pozabimo najti časa za sprehod v naravi s pogledom na rumenordeče in rjave odtenke drevesnega listja, ki bo počasi začelo svoj ples proti tlom.

V tem letu smo v reviji Brat Frančišek tematsko plesali skozi različne odnose, tokrat se bomo ustavili pri odnosih na delovnem mestu.

Svoj razmislek o odnosih na delovnem mestu nam bo predstavil Slavko Žižek OFS, ki je tudi član narodnega sveta OFS.

Ob katehezi o odnosih na delovnem mestu bomo v rubriki *Naša evangelizacija* spoznali tudi sv. Kajetana, ki je zavetnik delavcev, nezaposlenih in ljudi, ki iščejo delo. Zaradi poslabšanja koronavirusne situacije smo dodali še molitev za zdravje ter rožni venec in litanije sv. Roka.

Sedmi člen vodila OFS pokaže pomembnost pokore, ki je temelj frančiškove duhovnosti. Pokora govori o nenehnem spreobračanju, kakor je to vse svoje življenje delal sv. Frančišek.

Med znanimi člani Frančiškovega svetnega reda bomo tokrat srečali sv. Katarino iz Genove, ki je v času kuge, ko je bila na razpolago bolnikom, zbolela tudi sama, vendar je čudežno ozdravela. Rubrika OFS nam v nadaljevanju ponuja še nekaj

utrinkov z udeležbe na Pohodu za življenje. Iz naših družin nam prinaša sporočilo o novih bratih in sestrah v krajevnem bratstvu v Šiški, pa tudi slovo od duhovnika OFS Dominika Brusa.

Za nami je mesec rožnega venca, vendar nas rubrika *Živi rožni venec* vabi k dejavni molitvi za nove duhovne poklice. Na voljo je tudi prijavnica za nove člane!

Pokukali smo tudi v novega *Frančiškovega prijatelja* in zajeli nekaj modrosti iz revije *Vox Franciscana*.

Septembra je bilo na kapitlju FO in FRAMA izvoljeno novo vodstvo, vi pa si lahko preberete nekaj vtisov.

Hvaljen, moj Gospod sv. Frančiška preko papeža Frančiška odmeva do danes. Klicu je prisluhnila tudi s. Sabina Glowacz FMM.

Svetodeželci nam ponujajo pozdravni govor z občnega zbora in potopis kolesarjenja ob Muri.

Ne pozabimo tudi na zdravje, morda ravno z receptom iz *Pozabljenih spretnosti*.

Ostanite zdravi! Vse dobro!
br. Janez Papa

Odnosi na delovnem mestu

Da je človek bitje odnosov, smo slišali že pri kakšnem učnem predmetu v srednji šoli, študentje družbenih fakultet smo se tega lotevali študijsko, vsi – ne glede na status in položaj – pa smo to izkušnjo doživljali in živeli doma v družini, prijateljski skupini, v dvoje, samostanski skupnosti, širše v družbi in ne nazadnje tudi na delovnem mestu ali pa nas to slednje še čaka.

Zmeraj se najde kdo, s katerim smo v takšnem ali drugačnem odnosu: oče, mati, brat, sestra, sosed ... Lahko bi naštevali v nedogled. Verujoči bomo seveda na primerno mesto umestili tudi odnos z Bogom, glede na čas in trajanje pa so visoko na lestvici tudi odnosi na delovnem mestu. In čeprav bi med različnimi odnosi težko delali primerjave ali jih celo razvrščali po pomembnosti, nam ti slednji napolnijo dobršen del dneva in končno tudi življenja. Vemo pa, da pri stvareh, ki trajajo dlje časa in se še ponavljajo, kaj hitro zapademo v rutino, samoumevnost, se tega navadimo in le s težavo opazimo, da nam gre kaj narobe. Delodajalci to sicer zaznajo ter z raznimi delavnicami in treningi poskušajo zadeve izboljšati. Največkrat jih k temu ne vodi zgolj želja po boljših medsebojnih odnosih na delovnem mestu, temveč po povečanju njihovega dobička. Zavedajo se, da dobri medsebojni odnosi na delovnem mestu povečajo učinek dela in posledično napolnijo malho. Dobro in pošteno plačano delo je gotovo temelj urejenih delovnih odnosov, ni pa nujen in ne edini. Za to je potrebno nekaj več. V prvi vrsti zavedanje, da sem za odnos

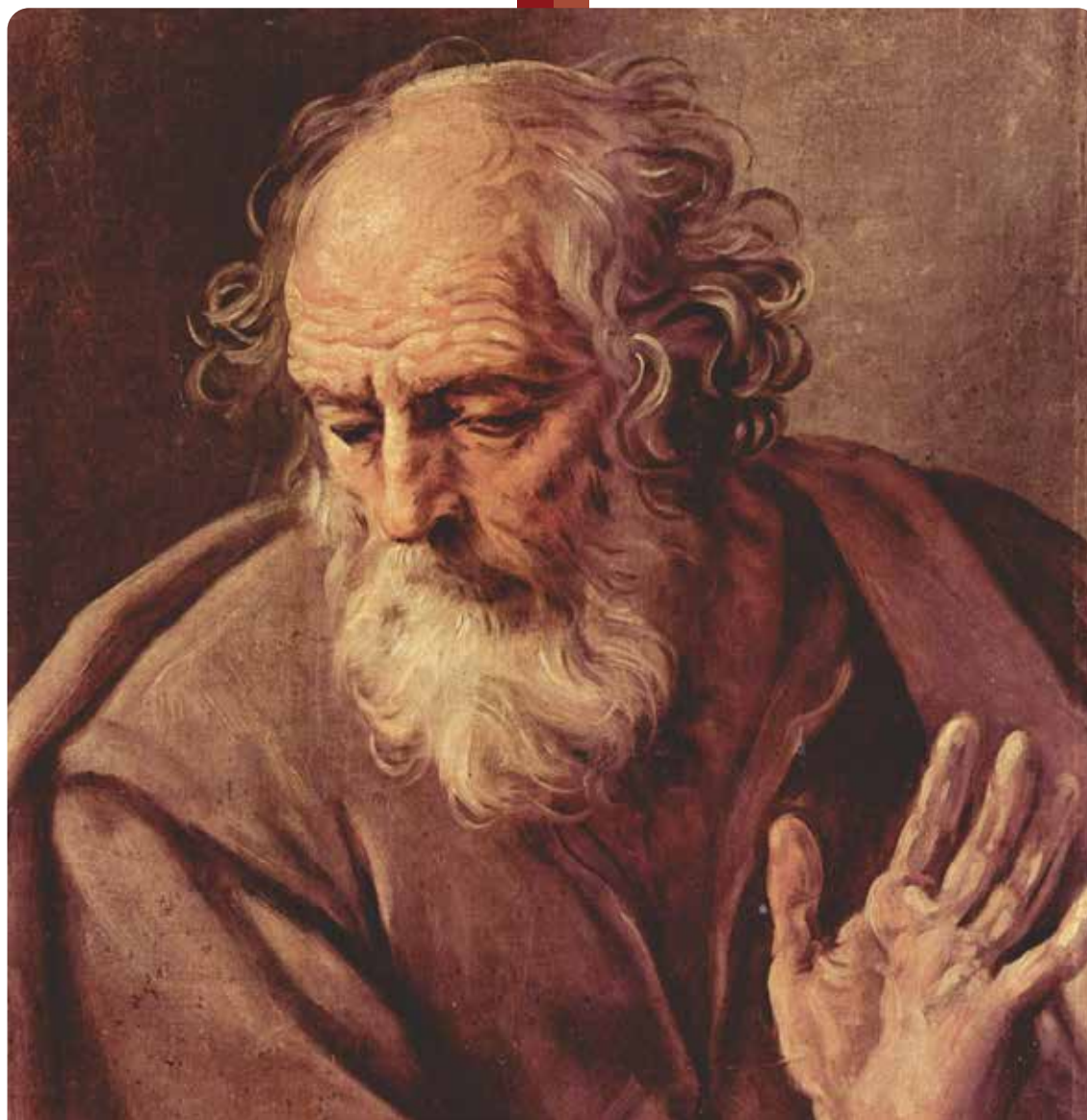
predvsem odgovoren jaz, ne pa toliko in še manj zgolj sodelavec, nadrejeni ali podrejeni. In tako kot nam v zakonu in družini pomaga dobra in iskrena komunikacija, velja tudi za delovno mesto. Če bom sam iskren, pošten, spoštljiv, veder, bom s tem ustvarjal pogoje za dobre odnose tudi med svojimi sodelavci. Lenoba in odlašanje sta pri tem izključena, saj velja – kot pravi sv. Leopold Mandić

– da bomo za spanje in počitek imeli dovolj časa v nebesih.

Delovno mesto je velikokrat idealen prostor za nastanek konflikta, ki z našim umikom po koncu dela v varno zavetje doma ostaja nerešen. Vendar umik zgolj odлага rešitev, nikakor pa ne zmanjšuje naše odgovornosti. Še posebej ne odgovornosti nas kot kristjanov in članov velike Frančiškove

družine. Dovolj je vzeti v roke Vodilo in Konstitucije, iz katerih bodo na našo vest potrkale besede, da smo z vsemi ljudmi dobre volje poklicani graditi bratski in evangelijski svet ter da naj svoje dolžnosti opravljamo odgovorno v duhu krščanskega služenja. Naša navzočnost naj bo s pričevanjem, pa tudi s pogumnim, skupnim in osebnim delovanjem v pospeševanju pravičnosti, še posebno v javnem življenju, kamor gotovo spada tudi naše delo s pripadajočimi odnosi. Pri tem pa je zaželeno slediti predlogom in rešitvam, ki so v skladu z našo vero. Kot za sv. Frančiška naj bo tudi za nas »delo dar in delati milost«. V delu – poleg sredstva za preživljanje – lahko najdemo tudi priložnost za služenje Bogu in bližnjim. V prepričanju, da je delo pravica in hkrati dolžnost ter da vsaka vrsta dela zasluži spoštovanje, si moramo prizadevati – kolikor je pač v naši moči – da bi vsi imeli delo in da bi bili delovni pogoji vedno bolj humani. Ko se v družbenem prostoru ozremo naokrog, se žal zdi, da življenje v realnosti poteka daleč od zapisanih smernic v naših dokumentih. Toda to dejstvo nas naj spodbuja, da mi, ki smo na delovnih mestih ali opravljamo kakršno koli delo, še bolj trdno tako v svoj kot v vsakdan drugih prinašamo Kristusa v duhu sv. Frančiška. Naj nam delovno mesto ne bo zgolj služba, ampak prostor, kraj in čas, kjer bomo v vsakem sodelavcu videli brata, sestro in priložnost za evangelizacijo. Iz lastnih izkušenj vem, kako je to običajno težko. A tako kot dober delodajalec z spodbudami poskrbi za dobro delovno vzdušje, lahko mi na pomoč pokličemo odličnega serviserja – zavetnika delavcev sv. Jožefa.

Slavko Žižek OFS

Odnosi na delovnem mestu

Konstitucije, člen 21,1

Za sv. Frančiška je delo dar in delati milost. Vsakodnevno delo ni samo sredstvo za preživetje, ampak tudi služenje Bogu in bližnjemu ter priložnost za razvijanje lastne osebnosti. V prepričanju, da je delo pravica in dolžnost in da vsaka vrsta dela zasluži spoštovanje, naj bratje in sestre prizadevno sodelujejo, da bi vsi imeli delo in bi bili vsi delovni pogoji vedno bolj človeški.

O delu govorijo tudi členi 14, 15 in 16 Vodila.

Sveto pismo – Mt 25,14-30

»Tako bo namreč kakor s človekom, ki se je odpravil na potovanje in sklical svoje služabnike ter jim izročil svoje premoženje. Enemu je dal pet talentov, drugemu dva in tretjemu enega, vsakemu po njegovi zmožnosti, in odpotoval. Ta, ki je prejel pet talentov, je šel takoj z njimi trgovati in je pridobil pet drugih. Prav tako je tisti, ki je prejel dva, pridobil dva druga. Oni pa, ki je prejel enega, je šel, skopal jamo in skril denar svojega gospodarja. Po dolgem času je prišel gospodar teh služabnikov in napravil z njimi obračun. Pristopil je tisti, ki je prejel pet talentov. Prinesel je pet drugih in rekel: »Gospodar, pet talentov si mi izročil, glej, pet drugih sem pridobil.« Gospodar mu je rekel: »Prav, dobri in zvesti služabniki! V malem si bil zvest, čez veliko te bom postavil. Vstopi v veselje svojega gospodarja!«

Nato je pristopil tisti, ki je dobil dva talenta, in rekel: »Gospodar, dva talenta

si mi izročil, glej, dva druga sem pridobil.« Gospodar mu je rekel: »Prav, dobri in zvesti služabniki! V malem si bil zvest, čez veliko te bom postavil. Vstopi v veselje svojega gospodarja!« Nazadnje je pristopil oni, ki je dobil en talent, in rekel: »Gospodar, vedel sem, da si trd človek. Žanješ, kjer nisi sejal, in zbiraš, kjer nisi razsul. Zbal sem se in sem šel ter zakopal tvoj talent v zemljo. Glej, tu imaš, kar je tvojega!« Gospodar pa mu je odgovoril: »Malopridni in leni služabnik! Vedel si, da žanjem, kjer nisem sejal, in zbiram, kjer nisem razsul? Zato bi moral dati moj denar menjalcem in ob vrnitvi bi jaz prejel svojo lastnino z obrestmi. Vzemite mu torej talent in ga dajte tistemu, ki jih ima deset; kajti vsakemu, ki ima, se bo dalo in bo imel obilo, tistemu pa, ki nima, se bo vzelo tudi to, kar ima. Neuporabnega služabnika pa vrzite ven v najzunanjšo temo. Tam bo jok in škripanje z zobmi.«

Oznanilo

Delovno mesto nam je zaupano

Delovno mesto velikokrat enačimo s službo, z zaposlitvijo pri delodajalcu, ki nam zaupa določeno nalogo. Z njim po pogodbi sklenemo delovno razmerje. Utečena beseda služba za neko delovno mesto izhaja iz besede služiti. Velikokrat imamo v službi opravka s služenjem svojemu bližnjemu. Toda delovno mesto je lahko tudi dejavnost v župniji oziroma Cerkvi nasploh. V Frančiškovem svetnem redu je večina starejših bratov in sester, ti so že v pokloju. Kljub temu velikokrat opravljajo razna dela znotraj Cerkve, pa tudi zunaj nje: v organizacijah, društvih, družinah, klubih, gospodinje na veliko načinov prispevajo k veselemu druženju tudi z

delom svojih rok. V poklicnem svetu ali drugih vsakdanjih situacijah imamo tako opraviti z delom, pri čemer pa se pričakujejo tudi rezultati. Ker je ta kateheza namenjena premišljevanju o odnosih na delovnem mestu, kjer imamo opraviti z delodajalcem, sodelavci, strankami in ne nazadnje s stvarstvom, pogledimo nekatere odlomke iz Svetega

pisma, ki opisujejo različne situacije, razkrivajo ozadje dogajanja in nakazujejo pravi pristop v korist vseh.

Svoje delo opraviti odgovorno

Kako je gospodar ob svojem odhodu izročil svoje premoženje v roke služabnikov, da bi z njim ravnali odgovorno in preudarno, nam opiše odlomek iz Matejevega evangelija (Mt 25,14-30).

Opraviti delo po navodilih prinaša blagoslov

Da je delavec vreden svojega plačila, se morata zavedati oba, delavec in delodajalec. Dobro opravljeno delo razveseli delodajalca, delavec pa lahko z mirno vestjo pričakuje

plačilo. Dobro opravljeno delo kaže na odnos do delodajalca, kar prinaša blagoslov. Ko je Jezus razpošiljal apostole, jim je dal navodilo: »V tisti hiši ostanite ter jejte in pijte, kar vam dajo, kajti delavec je vreden svojega plačila« (Lk 10,7).

Služite drug drugemu v ljubezni

K bratski ljubezni nas usmerjajo Generalne konstitucije OFS, na primer člen 21,1:

»Za svetega Frančiška je delo dar in delati milost. Vsakodnevno delo ni le sredstvo za preživljanje, ampak tudi služjenje Bogu in bližnjemu ter priložnost

Molitev

Vsak izmed nas je že kdaj izkusil, kako lepo je lahko, če skupaj nekaj naredimo. Velikokrat pa nam je skupno delo tudi v breme, v njem ne vidimo pravega smisla in se mu raje izognemo. Gospod, blagoslovi naše delo. Pomagaj nam ga osmišljati in zdržati tudi v tem, da na koncu mogoče ne bo sadov.

za razvijanje lastne osebnosti. V prepričanju, da je delo pravica in dolžnost in da vsaka vrsta dela zasluži spoštovanje, naj bratje in sestre prizadevno sodelujejo, da bi vsi imeli delo in bi bili vsi delovni pogoji vedno bolj človeški.«

Tudi sveti Pavel nas v Pismih Tesaloničanom in Galačanom spodbuja:

»O bratski ljubezni pa ni treba, da vam pišemo: vas same je Bog poučil, da ljubite drug drugega. Sicer to tudi delate do vseh bratov po vsej Makedoniji. Pač pa vas spodbujamo, bratje, da še bolj napredujete. Prizadevajte si živeti v tišini, skrbeti za svoja opravila in delati s svojimi rokami, kakor smo vam zapovedali« (1 Tes 4,9-11).

»Ne naveličajmo se, ko delamo dobro; kajti če se ne utrudimo, bomo ob svojem času želi. Dokler torej še utegnemo, delajmo dobro vsem, še posebej pa domačim po veri« (Gal 6,9).

Težave z odnosi na delovnem mestu

Kakor v vseh življenjskih situacijah, tako tudi pri vsakodnevnih, pogosto rutinskih opravilih prihaja do trenj, brušenj, različnih pogledov. Velikokrat so nam ovira trma, ponos, zelo pa nas hromijo predsodki. S kakšnimi dilemami sta se soočila duhovnik in levit, ko sta zagledala človeka, ki je padel med razbojnike, kar opisuje zgodba o usmiljenem Samarijanu (Lk 10,25-37).

Senčne strani v nas samih

Pri delu in v odnosih z bližnjimi prej ali slej trčimo tudi ob lastne senčne strani,

Za doma

V vsakodnevno molitev naj sestre in bratje vpletejo tudi molitev za delavce, ki jih poznajo.

ki nas ovirajo, s katerimi imamo težave in vodimo neskončne boje. Deloholik išče lastno potrditev, nekdo uveljavlja svoje na vse mile viže, tretji je obremenjen z drugačnimi ljudmi, četrti vidi priložnost za kariero ... Kadar se na nekem delovnem mestu usidramo in smo varni na svojem stolčku, zlahka pademo v skušnjo po presojanju, vrednotenju, opravljanju, omalovaževanju, sojenju, lahkomišelnem ravnanju z osebnimi podatki ipd. Sveti Pavel nas v Pismu Galačanom kliče k svobodi naših ujetih dejanj in grešnih navad. »Vi ste namreč poklicani k svobodi, bratje. Le da vam

svoboda ne bo pretveza za življenje po mesu, temveč služite drug drugemu po ljubezni. Saj je celotna postava izpolnjena v eni zapovedi, namreč: *Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe*. Če pa se med seboj grizete in obžirate, glejte, da se med seboj ne pokončate« (Gal 5, 19-21).

Jezus nas uči, da se ne povzdigujemo nad druge in si priznamo, da smo velikokrat nekoristni služabniki svoje službe in da smo bili le dolžni narediti, kar nam je bilo naloženo – na primer Lk 17,10

Vse, kar delate, delajte z mirom in ljubeznijo

Kakor gleda Oče v vsakem človeku svojega Sina, Prvorojenca med mnogimi brati, tako naj Frančiškovi bratje in sestre v svetu sprejemajo vse ljudi ponižno in vljudno kot Gospodov dar in Kristusovo podobo. Duh bratstva naj jih razveseljuje in jih naredi pripravljene, da se bodo izenačili z vsemi ljudmi, posebno z najmanjšimi. Zato naj skušajo ustvariti življenjske razmere, ki bodo vredne ustvarjenih bitij, ki jih je Kristus odrešil (Vodilo, člen 13).

Sveti Kajetan

Sv. Kajetan, s polnim imenom Gaetano da Thiene, se je rodil 1. oktobra leta 1487 v Vicenzi v plemiški družini Tiene. Oče mu je umrl, ko je bil star dve leti, njegova mama pa ga je že kot otroka posvetila Devici Mariji in poskrbela za njegovo versko vzgojo. Bil je nadarjen in kot dvajsetleten fant je že diplomiral iz prava na univerzi v Padovi, nato pa se preselil v Rim, kjer je pod papežem Julijanom II. opravljal službo ravnatelja papeške pisarne – med drugim je bil tajnik na 5. lateranskem koncilu. Ko je papež umrl, se je umaknil s svojega delovnega mesta, začel študirati teologijo in bil leta 1516 posvečen v duhovnika.

Prizadet nad slabim stanjem krščanskega življenja v mestih je začel razmišljati o ustanovitvi skupine duhovnikov, ki bi živela kakor redovniki. Zamisel je uresničil leta 1524 v Rimu z ustanovitvijo reda regularnih klerikov oziroma teatincev (po latinskem imenu italijanskega mesta Chieti, kjer je bil škof). Red je bil ustanovljen z namenom obnove duhovništva in borbe proti protestantizmu ter skrbi za bolnike in ranjence. Teatinci so zgledno živeli in se posvečali apostolatu. Odrekli so se lastnini in željam po časteh, kar je bila v tistem času velika skušnjava mnogih duhovnikov. Pogosto so pridigali, maševali in podeljevali zakramente. Ta družba se je hitro širila v druga italijanska mesta: Benetke, Verono, Neapelj, danes pa deluje tudi v več državah sveta.

Ko je bil Kajetan star 42 let, je v Benetkah odprl bolnišnico, kjer je skrbel za revne in onemogle v času kuge. Leta 1533 ga je papež poslal v Neapelj, kjer je poleg bolnišnice ustanovil tudi banko za pomoč revnim, s čimer ponudil alternativo posojilodajalcem, ki so poslovali oderuško. Njegova banka je kasneje postala Neapeljska banka. V Neaplju je zbolel tudi sam in 6. avgusta 1547 umrl. Pokopan je v Neaplju, v baziliki San Paolo Maggiore. Za svetnika je bil razglašen leta 1671.

Sveti Kajetan je zavetnik delavcev, nezaposlenih in ljudi, ki iščejo delo, ter mnogih držav, med drugim Italije, Argentine, Brazilije in El Salvadorja.

Molitev za zdravje

Oče usmiljenja in tolažbe,
tvoj Sin Jezus Kristus
nam je s križem pokazal vrednost trpljenja.
Pomagaj našim bratom in sestram,
ki že nosijo križ bolezni in so preizkušani.
Nakloni jim izboljšanje zdravja,
njihovim svojcem pa poguma in zaupanja.
Vsem zdravstvenim delavcem nakloni
moči in zdravja, da bodo vztrajali v ljubezni do bolnikov; raziskovalcem pa, da bodo čim prej odkrili uspešno zdravilo.
Nam in vsemu svetu daj svoj blagoslov,
da bomo rešeni bolezni
in se ti bomo mogli s tvojo Cerkvijo zahvaljevati.
Amen.

Sv. Marija, zdravje bolnikov – prosi za nas.
Sv. Rok, zavetnik zoper kužne bolezni – prosi za nas.
Vsi božji svetniki in svetnice – prosite za nas.

ROŽNI VENEC SVETEGA ROKA

Moli se kot običajni rožni venec (Apostolska vera, očenaš, 3x zdrava-marija, 5 desetak), pri besedah 'tvojega telesa, Jezus' se doda:

1. ki nam poživi vero
2. ki nam utrdi upanje
3. ki nam vžgi ljubezen

- 1, ki naj nam na priprošnjo svetega Roka da spoznati naše grehe.
2. ki naj nam na priprošnjo svetega Roka podeli milost iskrenega kesanja
3. ki naj nam na priprošnjo svetega Roka pomaga ljubiti Boga in bližnje
4. ki naj nas na priprošnjo svetega Roka varuje kuge in vseh nalezljivih bolezni.
5. ki naj nas na priprošnjo svetega Roka varuje nagle in neprevidene smrti.

LITANIJE SVETEGA ROKA

Gospod, usmili se
Kristus, usmili se
Gospod, usmili se

Kristus, sliši nas
Kristus, usliši nas

Bog Oče nebeški, – usmili se nas.
Bog Sin, Odrešenik sveta
Bog Sveti Duh
Sveta Trojica, en sam Bog

Sveta Marija, – prosi za nas.
Sveti Jožef
Sveti ...!., zavetnik naše župnije

Sveti Rok, veliki Božji prijatelj
Sveti Rok, zvesti Jezusov posnemovalec
Sveti Rok, zgled evangelijske čistosti
Sveti Rok, ljubitelj evangelijskega uboštva
Sveti Rok, vzor evangelijske pokorščine
Sveti Rok, dosleden v krepostih
Sveti Rok, pribežališče bolnikov
Sveti Rok, moč slabotnih

Sveti Rok, zdravnik kužnih bolnikov
Sveti Rok, opora zdravstvenim delavcem
Sveti Rok, vzornik krepostnega življenja
Sveti Rok, zgled ljubezni do bližnjih
Sveti Rok, navdih zdravstvenim delavcem
Sveti Rok, rešitelj v času kuge in drugih
nalezljivih bolezni
Sveti Rok, obramba ob izbruhu epide-
mije hudih bolezni
Sveti Rok, naš mogočni priprošnjik
Sveti Rok, tolažba umirajočim

Mi grešniki, – prosimo te usliši nas.
Na priprošnjo svetega Roka, Gospod,
usliši naše zaupne molitve
Na priprošnjo svetega Roka nas varuj
nalezljivih bolezni
Na priprošnjo svetega Roka nam daj
zdravilo za dušo in telo
Na priprošnjo svetega Roka nam bodi
tolažba v naših stiskah
Na priprošnjo svetega Roka nam po-
magaj zdržati v težavah in preizkušnjah
Na priprošnjo svetega Roka nam utrdi
zaupanje v tvojo previdnost

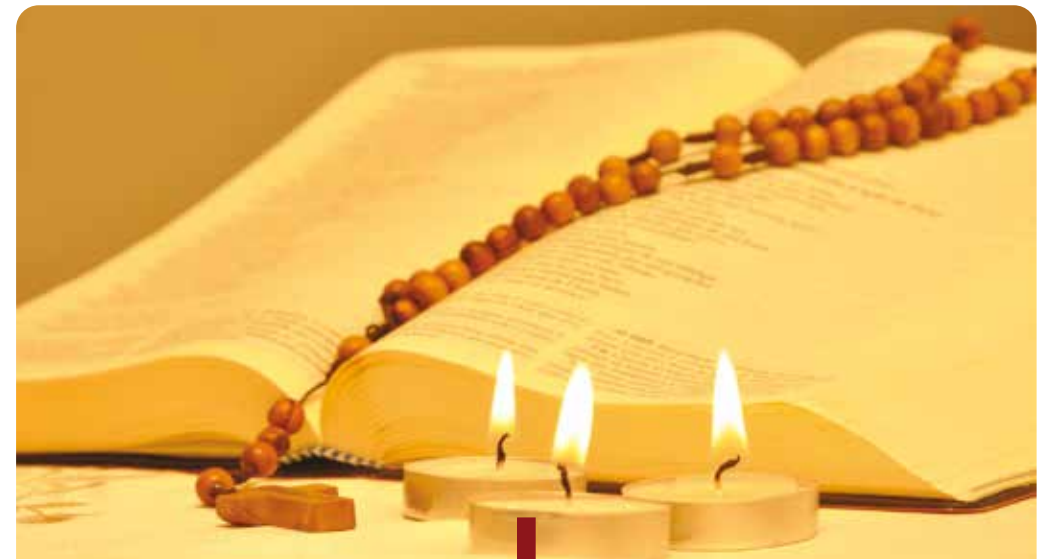
Na priprošnjo svetega Roka nam daj
milost iskrenega kesanja
Na priprošnjo svetega Roka nam podeli
moč za spreobrnjenje
Na priprošnjo svetega Roka nas navdi-
huj za dela ljubezni do bližnjih
Na priprošnjo svetega Roka naj napre-
dujemo v dobrem
Na priprošnjo svetega Roka naj živimo
dosledno krščansko življenje
Na priprošnjo svetega Roka nam podeli
srečno zadnjo uro.
Na priprošnjo svetega Roka, Gospod,
milostno usliši naše prošnje.

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta, –
prizanesi nam, o Gospod.
Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta, –

usliši nas, o Gospod.
Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta, –
usmili se nas.
Prosi za nas, sveti Rok, naš mogočni
priprošnjik.
Da postanemo vredni obljub Kristusovih.

Molimo.

Vsemogočni večni Bog! V svoji pre-
vidnosti si nam svetega Roka dal za
mogočnega priprošnjika v hudih nale-
zljivih boleznih, svojim vernim pa si v
težkih trenutkih zgodovine na njegovo
priprošnjo vedno delil tolažbo, pomoč
in zdravje. Pomagaj nam tudi zdaj,
ko je zaradi epidemije koronavirusa
ogroženo zdravje in življenje številnih
ljudi doma in po svetu. Varuj nas in
reši strahu pred okužbo. Daj dovolj
moči zdravstvenim delavcem in vsem,
ki skrbijo za bolnike. Navdihuj nas, da
bomo tudi mi sledili zgledu svetega
Roka in po svojih močeh pomagali
vsem, ki potrebujejo našo pomoč in
bližino. Naj zdravi na duši in telesu
nenehno slavimo tvojo dobroto. Po
Kristusu, našem Gospodu.
Amen.

24. junija 1978 je papež Pavel VI. po-trdil novo Vodilo OFS in leta 2018 smo praznovali 40-letnico tega dogodka. Eden od rezultatov je tudi nova rubrika v Bratu Frančišku (in na spletni strani OFS) Členimo Vodilo, kjer so na kratko razloženi posamezni členi Vodila. Za razlage skrbi s. Mojca Špende.

7. člen

Kot spokorni bratje in sestre naj v moči svojega poklica in spodbujeni od notranje razgibanosti evangelija prilijčijo svoj način mišljenja in ravnanja Kristusovemu s pomočjo dokončnega in popolnega spreminjenja, ki ga evangelij imenuje spreobrnjenje in je zaradi človeške slabosti potrebno vsak dan. Na tej poti obnove je zakrament prednostno znamenje Očetovega usmiljenja in vir milosti.

Sedmi člen je po svoji vsebini zelo zgoščen in bogat za razmišljanje. Najpomembnejša je pokora, ki je temelj frančiškove duhovnosti. Pokora govori o nenehnem spreobračanju, kakor je to vse svoje življenje delal sv. Frančišek. Legenda treh tovarišev govori o njegovi zunanji spokornosti. Ko je končal obnovo cerkve sv. Damjana, je še naprej nosil obleko puščavnika, na nogah je imel čevlje in okrog pasu usnjen pas. Nekega dne ga je nagovoril evangelijski odlomek, kjer je Jezus učencem naročil, naj s seboj ne nosijo zlata, kruha, palice ter dvojne obleke in čevljev, ko bodo hodili pridigati. Po tem dogodku se je Frančišek znebil vsega. Ovil se je v grobo haljo in se opasal z vrvjo. In to je potem postal habit vseh bratov, ko je od papeža dobil dovoljenje za ustanovitev reda manjših bratov.

Seveda pa je zunanjo spokornost spremljala še močnejša notranja spokornost. Ko je spoznal, da se je dal Bog križati v Jezusu Kristusu iz ljubezni zanj, je hrepenel po tem, da bi mu postal podoben. Spoznal je, da v mladosti ni razumel, pa tudi ne odgovoril na Ljubezen. Zato se je imel za grešnika in to spoznanje ga je vodilo do odmika iz sveta; zapustil je družino, prijatelje, bogastvo, sanje o viteštvu, ... Izbral si je popolno ubožstvo in življenje po evangeliju.

Naš frančiškovski poklic je zahteven. Od nas zahteva, da bi svoje življenje čim bolj približali Jezusovemu, »da bi mislili in delovali kakor On«. Ne gre za to, da bi si ga mi izmišljali ali ustvarjali, kakšen naj bo, ampak imamo evangelij in tam najdemo njegovo celostno podobo. Jezus se ni obotavljal stopiti pred Janeza Krstnika in prejeti krst v reki Jordan, bil je spokoren v hotenem trpljenju, v postu, v molitvi, v odpovedi hudemu duhu, ... Stopil je na stran majhnih, nezavarovanih, grešnikov, skratka na stran ljudi z roba družbe.

Če torej hočemo hoditi po Frančiškovih stopinjah in ga posnemati v posnemanju Jezusa, je pomembno, da se znamo upreti skušnjavam uživanja, moči, bogastva, ... Premagujmo jih s ponižnostjo, potrpežljivostjo in predvsem z zakramentom sprave. Ta nam namreč pomaga, da se spet vrnemo k nam samim, zlasti pa h Kristusu. V današnjih časih ima sveta spoved prizvok nečesa nepomembnega, nekoristnega, naša naloga pa je tudi, da najdemo v njej veličino, saj se le po njej obnavlja zaveza med Bogom in človekom. Bratje in sestre OFS nismo samo neka skupina. Smo pravi red, red spokornikov, imamo svoje vodilo, ki ga moramo spolnjevati. Imamo evangelij, ki nam ne dovoljuje, da bi počivali, da bi naše svetilke ugasnile. Vedno bodimo pripravljeni na njegov prihod, da nas najde čuječe in svete.

Znani člani Frančiškovega svetnega reda

Sveta Katarina iz Genove

Katarina je izvirala iz ugledne genovske družine Fieschi. Rodila se je 5. aprila 1447 Giacomu Fieschiju in Francesci de Negro kot najmlajša od petih otrok. Njen oče je bil nečak takratnega papeža Inocenca IV. in neapeljski podkralj. Izobraženo in inteligentno dekle je v mladosti želela postati redovnica, vendar so jo še ne 16-letno po smrti očeta sorodniki poročili z Julijanom Adornom, mladim plemičem. S poroko so želeli pomiriti sprti družini. Njen mož ni bil veren, bil pa je razsipen in nasilen človek. Ker otrok nista imela, je Katarininih prvih pet let zakona bilo nesrečnih. Naslednjih pet let pa zapolnila svoje življenje z zabavami in predajanju raznovrstnim posvetnim užitkom, vendar tudi v tem

ni našla sreče. 24. marca 1473, potem ko se je po nasvetu svoje sestre, ki je bila redovnica, spovedala, je doživela mistično izkustvo neskončne Božje ljubezni, ki je pomenilo tudi začetek povsem drugačnega življenja. Posvetila se je bolnikom v bolnišnici v Genovi, kjer se ji je pri delu pridružil po spreobrnjenju tudi njen mož Julijan (ta je umrl leta 1497, tudi on je bil frančiškovski tretjerednik). V času kuge, ko je bila na razpolago bolnikom, je zbolela tudi sama, vendar je čudežno ozdravela. Bila je vsak dan pri svetem obhajilu, kar je bilo v tistem času redko, vsak postni čas (25 let) se je vzdržala vsake jedi razen obhajila in malo slane vode. Po navodilu svojega duhovnega voditelja je svoja razmišljanja in mistična doživetja tudi popisala – nekaj njenih del imamo tudi v slovenščini (npr. Razprava o vicah, Duhovni pogovor ...). Leta 1507 je težko zbolela, tako da je morala omejiti svoje delo, vendar je do smrti ostala aktivna. Umrla je 15. septembra 1510 v Genovi. Danes njeno nestrohnjeno telo počiva v stekleni krsti v cerkvi Marijinega oznanjenja v Genovi.

6. aprila 1675 je bila razglašena za blaženo (papež Klement X.), 23. aprila 1737 pa za svetnico (papež Klement XII.).

Sveta Katarina iz Genove je zavetnica zakonskih parov brez otrok, nesrečnih/težkih zakonov, vdov, ljudi, ki jih zasmejujejo zaradi vere, žrtev nezvestobe in italijanskih bolnišnic.

Pohod za življenje 2020

Tudi bratje in sestre OFS smo zagovorniki življenja! V Narodnem svetu smo se odločili, da želimo sodelovati pri pripravah na ta veličasten dogodek. Tako se je organizacijskemu odboru pridružila Mojca Špende OFS, ki

je v NS odgovorna za Frančiškove otroke in mladino. Celoletne priprave, molitev in delo so obrodili bogat sad.

V soboto, 3. oktobra 2020, smo se udeležili Pohoda za življenje, ki je potekal v Ljubljani. Dali smo glas tistim, ki ga nimajo, ki so nemočni in najbolj ranljivi – nerojenim otrokom in njihovim mamam in očetom v stiski. Med pisano množico tistih, ki ljubijo življenje, je bilo lepo videti patre v habitih in v civilu, duhovnike, sestre redovnice, ... in tudi brate in sestre OFS!

Zbrali smo se pred cerkvijo svetega Jakoba na Gornjem trgu. Ob živahni glasbi in pozdravih se je začelo naše druženje. Organizatorji so nas ves čas opozarjali, naj vzdržujemo medsebojno

razdaljo, in vsi udeleženci smo ves čas shoda nosili maske.

Med kratkim programom nas je za hip zmotila peščica v črno oblečenih nasprotnikov življenja, a to nam ni pokvarilo prešernega razpoloženja. Med hojo proti mestu se je razlegala pesem in vzkliki: Za življenje! Za nerojene! Za otroke! Bil je vesel dogodek! Obkrožali so nas baloni, slovenske zastave in transparenti z napisi: »Kjer je

ljubezen, tam je življenje.« »Ne nasilju, da ljubezni«, »Eno vzeto življenje zlomi mnoga srca«, »Bodi glas tistih, ki ne morejo govoriti!«, »Mama, hvala, ker si izbrala življenje«

Program se je zaključil na Prešernovem trgu s slovensko himno, nagovori, pričevanji in pesmijo. Vztrajali smo do konca, potem pa nas je dež spodbudil, da smo polni lepih vtisov pohiteli domov.

Mateja in Metod Trajbarič OFS

Umrl je br. Dominik Brus, duhovnik

Ko se je naš brat g. Dominik Brus, že oblečen v albo, v zakristiji pripravljaj na večerno sveto mašo v kapeli cerkve Kristusa Odrešenika v Novi Gorici, ga je Gospod poklical k sebi. Po upokojitvi je dobrovoljno sprejel službo duhovnega pomočnika v župniji Nova Gorica. Pri njem so se tako dobesedno udeležile svetopisemske besede: »Ti si duhovnik na veke po Melkizedekovem redu« (Heb 5,6).

Veliko smo o njem prebrali v BF 2/2018, kar sta napisali sestre Silva in Valentina ali pa je na njuna vprašanja odgovoril sam. Tu naj poudarim samo nekatere podatke o njem kot Franči-

Dominik Brus

*27. julij 1944 † 15. oktober 2020
Jagršče Nova Gorica

škovem bratu, tretjeredniku – tako so nam takrat še pravili –, ko sta leta 1974 skupaj s takratnim koprskim škofom Janezom Jenkom po spodbujanju g. Štrancarja ter duhovni pripravi pri p. Filipu Rupniku OFM izrekla zaobljube v OFS. Brat Dominik je postal zavzet član Duhovniškega bratstva OFS in v zadnjih dveh župnijah, ki ju je upravljal, tudi duhovni asistent krajevnih bratstev. Bratstvu v Tolminu in Podnanosu sta mu gotovo zelo hvaležni za njegove še kako koristne in potrebne spodbude, predvsem pa za iskreno in neutrudno služenje. Vsa leta je deloval kot predstavnik Duhovniškega bratstva tudi v Pokrajinskem svetu OFS koprške pokrajine. Po prihodu v Novo Gorico se je ponižno vključil v KB OFS Kapele in sprejel službo odgovornega za vzgojo. Na večini srečanj nas je bogatil s svojimi življenjsko tako preprostimi, vendar bogatimi in vzgojnimi primeri in mislimi. Njegovo pripadnost in zvestobo asiškemu ubožcu je v pogrebni homiliji poudaril tudi naš škof Jurij, ki

ŽIVLJENSKA POT:

Posvečen v duhovnika:

Idrija, 29.6.1972

Nova maša:

Jagršče, 2.7.1972

Duhovniška služba:

Tolmin 1972-1975

Vojsko 1975-1976

Podbrdo 1976-1986

Tolmin 1986-2005

Kamno

Podnanos 2005-2016

Lozice

Podraga

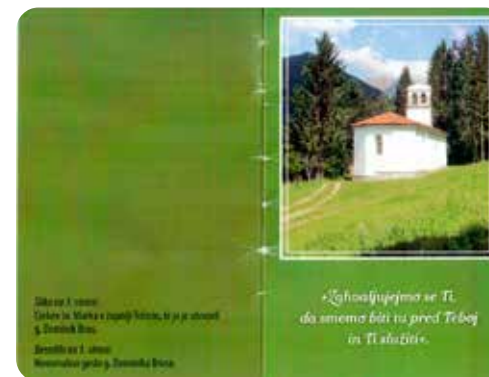
Nova Gorica 2016-2020

ga je g. Dominik v njegovi odsotnosti kar nekajkrat zastopal na tradicionalnih čezmejnih srečanjih ob jaslicah.

Gospod Dominik je bil človek iz ljudstva in za ljudstvo. Ni pozabil svojih korenin, ni pozabil, da samo preko

spoštivega odnosa in ljubezni do stvarstva in vseh ljudi vodi pot v odrešenje. V njem se je čudovito udeležilo tisto načelo: »Moli in delaj!« Vsega se je lotil, vse življenje je ostal kot zvedav otrok ..., zato se je še komaj pred letom udeležil tečaja varne vožnje, čeprav je bil že 50 let voznik, da bi se prilagodil novim spoznanjem in priporočilom. Privzel je in uporabljal tudi sodobna komunikacijska sredstva. Skrbel je za spletno stran in župnijska oznanila ter jih posodabljal, obdeloval in urejal knjižna gradiva župnij, kjer je deloval ... Njegovo duhovno razsežnost pa naj ponazorijo njegove misli, ki jih je izrekel na septembrski seji župnijskega pastoralnega sveta Nova Gorica: »Lepo je, da se gre letos v globino, da se približamo Jezusu, kajti iz njegovega srca prihaja sedem studentov, ki nas napajajo. Iz Jezusa izhaja vse, ob njem rastemo. Človek začuti, da nas zakramenti oplajajo. Potem bo to prešlo tudi na druge. Jezus je vir vsega lepega. Moja želja je, da bi tako živeli, da bi tudi drugi začutili, kako se imamo radi.«

Želel sem biti tu pred Teboj in Ti služiti.

Želel sem biti tu pred Teboj in Ti služiti.

Darovi za revijo Brat Frančišek avgust + september 2020 = 1161 €

- 10 € Langus Cecilija, Gregor Pavlic, Fanika Bizjak
- 15 € Hafner Kristina, Milena Golc, Fister Veronika, Marjanovic Adam, Jakopič Milij, Gabrijela Jurglic
- 20 € Pinculic Danijela, Ukmar Dolores, Martin Cucek, Vacovnik Irena, Brglez Zdenka, Marija Kramer, Sobočan Ana, Stanko Granda, Stefka Goltnik, Rok Alboje, Župnija Vojnik, Dragica Čulig, Marija Vivod, Marjeta Batagelj, Žnidaršič Alojz, Frančiška Zimič, Rupnik Irena
- 21 € Dolenc Domen
- 30 € Orazen Dr. France, Vizintin Germana, Francisek Markelj, Kenda Lenka
- 40 € Župnija Bela Cerkev
- 50 € Majda Mlinarič, Ivica Tibola,
- 120 € Mirko Potocnik
- 150 € Bernarda Rous, Ines Čeligoj Pregelj s.p.

Bog povrni!

Stanko Šorli

Krajevno bratstvo v Šiški se veseli novih bratov in sester

3. oktobra 2020, na predvečer praznika svetega Frančiška Asiškega in na obletnico posvetitve Plečnikove cerkve v Šiški, so dve sestri in dva brata vstopili v noviciat, leto poglobljene priprave na zaobljube v Frančiškov svetni red. Celotno krajevno bratstvo je čutilo z Andrejo, Eleno, Stankom in Dragom in se veselilo njihove odločitve.

Sveto mašo je ob somaševanju daroval naš duhovni asistent p. Silvin Krajnc OFM, ki nas je vse navduševal in opogumljal ob papeževi okrožnici **Laudato si'**. V nagovoru je razmišljal o zmernosti in skromnosti.

Papež Frančišek nas spodbuja, da uživamo v malih stvareh, da smo hvaležni za drobne stvari, saj nas prav to bogati. Mogoče je imeti malo stvari in živeti bogato. Narava je Božja stvaritev,

ki odseva Božjo ljubezen in dobroto. Kakšna milost je poslušati žvrgolenje ptic, šumenje vetra, bitje srca! Čuditi se in občudovati! Tudi Frančišek je to počel. Najbolj pa je občudoval svoje brate in si želel biti jim blizu v njihovi stiski in nemoči. Sprejemal jih je kot velik Božji dar. »Gospod mi je dal brate« (in sestre)! Nismo si jih sami izbrali, ampak nam jih je podaril Gospod.

Papež nas vabi k molitvi pred jedjo in po njej. To nas spodbuja k hvaležnosti. Spomni nas na odvisnost od Boga in od človeka. Če samo pomislimo, koliko ljudi je bilo soudeleženih v tem kruhu,

ki je na mizi! Vsi smo soodvisni drug od drugega in to nas spodbuja k solidarnosti. Papež vedno znova tako razmišlja in nas vabi, da ne pozabimo na tiste, ki so lačni.

Samo ljubezen je tista, ki nam daje moč, da vztrajamo, ko skušamo izboljšati ta svet. Stvarstvo potrebuje človeka in človek potrebuje stvarstvo. Ta planet je naš skupni dom. Zemlja skrbi za nas vse. Ta zemlja, za katero sv. Frančišek pravi: »Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri zemlji, ki nas kakor mati hrani in nam gospodinji ...« Pomislimo, koliko nam daje zemlja! Da dozori eno jabolko, drevo potrebuje 70 do 80 l vode. Za eno samo jabolko! Ta čudež narave nas ohranja pri življenju!

Narava je Božja stvaritev, ki odseva Božjo ljubezen in dobroto. Kakšna milost je poslušati žvrgolenje ptic, šumenje vetra, bitje srca!

Naša naloga je iskati popolnost in se obenem zavedati, da smo nepopolni.

Duhovnik nas med sveto mašo večkrat nagovori: Bratje in sestre. In pred to skupnostjo so naši dragi Andreja, Elena, Stanko in Drago izrekli svojo pripravljenost in željo, da hočejo slediti nauku in zgledu svetega Frančiška Asiškega v njegovi ljubezni do ljudi in do stvarstva.

Predsednik bratstva brat Tomaž je sprejel njihove prošnje za vstop v noviciat in jim izročil Molitvenik bratov in sester OFS ter Vodilo.

Po sveti maši smo skupaj s samostansko družino obhajali še obred Transitus, spomin smrti svetega Frančiška.

Naše bratstvo v Šiški z velikim veseljem obljublja, da bomo na novo pridružene brate in sestre spremljali na njihovi poti s prijateljstvom, molitvijo in bratskim pričevanjem.

Mateja in Metod Trajbarič OFS

Skavti na romanju po slovenskem caminu

»Vrh gore je bel kažipot očem
in jasen dan žari od vsepovsod.
In sreča je,
da je pred mano POT
in to, da vem,
da slast je v tem, da grem.«
(J. Menart)

Letos smo naše romanje po prekmursko-štajerskem delu slovenske Jakobove poti začeli tam, kjer smo lani končali, v kartuziji Žiče. V zgodnjem septembrskem jutru, osem skavtskih prijateljev iz Bovca, Kobarida, Domžal, Ribnice in ljubljanskih Fužin. Oprtali smo si nahrbtnike, vzeli popotne palice, zmolili za srečno pot in se podali na dolgo romanje do Kamnika.

Naš prvi dnevni cilj je bila Galicija, kjer nas je pozno popoldne pričakala Nana, tudi romarica in prijateljica Jakobčkov, s še toplim jabolčnim štrudljem. Vmes smo šli skozi Vojnik in na hribu počivali pri cerkvi sv. Kunigunde, zmolili rožni venec, hodili eno uro v tišini, ob 3h popoldne pa premišljevali ob besedah rožnega venca Božjega usmiljenja. Zgodaj smo šli k nočnemu počitku, saj smo bili kar precej utrujeni.

Drugi dan smo po dooooooolgih 29 km, ki so nas vodili po hribih in dolinah naše lepe domovine prišli na Vrnsko. Vso pot nas je spremljala molitev, prošnje za vse potrebe, postanek ob vsaki cerkvi, kapelici in znamenju ob poti. Slovenija je dobesedno posejana s temi krščanskimi znamenji in vsa so lepo obnovljena in vzdrževana, prav tako tudi vaške hiše in kmečka poslopja. Sadna

drevesa so bila polna sadja in grozdje v vinogradih je čakalo na trgatve. Opoldne smo se ustavili pri cerkvi sv. Miklavža na Beli, kjer nam je mežnarica odprla cerkev, njene vnukinje in vnuk, dva psička in črna muca pa so nam delali družbo na travniku ob cerkvi. Zvečer smo utrujeni zaspali v lepih sobah hostla Golobček na Vranskem.

Tretji dan smo prišli do Zgornjega Tuhinja in prespali v župnišču, kjer nas je prijazno sprejel g. župnik Niko Štolcar, nam nudil prenočišče v veroučni učilnici in nas povabil k večerni sv. maši in drugo jutro, v nedeljo, tudi k prvi jutranji sv. maši v izredno lepo cerkev Žalostne Matere Božje.

Po sv. maši so nam pripravili dober zajtrk v gostišču Mežnar ob cerkvi.

Spet smo se podali na pot in naš cilj je bil Kamnik, cerkev sv. Jakoba, naše-

ga vodnika in varuha na poti. Res nas je spremljal in čuval, saj smo srečno prehodili celo pot. Med potjo smo se ustavili na kmetiji prijaznega kmeta v vasi Markovo, ki je edina slovenska vas s takim imenom. Dovolil nam je, da pomalicamo v senci na njegovem dvorišču, in nam skuhal odlično kavo.

Na tem romanju smo spet okrepili prijateljstvo, poglobili vero in ponovno spoznali, v kakšni krasni domovini živimo. Ponavljali smo Župančičeve besede: »Hodil po zemlji sem naši in pil nje prelesti ...«.

Zaključili smo v Kamniku pri sv. Jakobu z zahvalami Njemu, ki nas je poklical na to pot, in vsem, ki so to romanje pripravili. Obljubili smo si, da to ni bilo naše zadnje romanje in da bomo veseli, ko bomo spet lahko hodili skupaj.

Ester

ŽETEV za molivce Živega Rožnega Venca, ki molijo za edinost Cerkev, nove duhovne poklice, svetost in stanovitnost poklicanih

Žetev

Drage molivke in dragi molivci Živega Rožnega Venca!

Pišem ravno v sredini meseca rožnega venca, to je meseca oktobra. Vesel sem in hvaležen Bogu, da nas je vedno več molivcev, ki se zavedamo, da potrebujemo nove duhovne poklice. Vsak dan prihajajo nove potrditve članov, da želijo ostati molivci; hkrati pa tudi vztrajno »kapljajo« nove prijave molivcev. Še naprej vabim in spodbujam, da tisti, ki ste že člani, to potrdite, če še niste. Spodaj imate prijavnico, ki jo izpolnite in pošljite z znamko na: ŽRV, Frančiškanski trg 1, 8000 Novo mesto. Za vse, ki ste jo morda izgubili ali se na novo prijavljate.

V knjižici Molimo rožni venec s papežem Frančiskom na začetku beremo: GLEDATI JEZUSA Z MARIJINIM POGLEDOM: to je notranja izkušnja tistega, ki

moli rožni venec. Marija kot mati ljubi Sina bolj kakor vsi drugi, pozna ga bolje kot vsi drugi ljudje, saj je poslušala vsako njegovo besedo in jo ohranila v svojem srcu (prim. Lk 2,19). V spremstvu Marije in pod njenim vodstvom molivec ob premišljevanju ključnih dogodkov iz življenja našega Gospoda v globini vstopi v celotno evangelijsko sporočilo, ga sprejme in premišljuje, dokler ne »obleče Kristusa« (prim. Rim 13,14). Med molitvijo rožnega venca doživljamo, kot bi nam Marija pripovedovala o tem, kdo je Jezus, o njegovem življenju, njegovih besedah, njegovih dejanjih. In tako nas vabi, da ga spoznavamo, hodimo za Njim, ga ljubimo, se oblikujemo po Njem in postajamo podobni njej, ki je »vsa Božja« in predana Njegovi volji.

Še zahvala in prošnja

Nekateri pošiljate v kuverti dar za ŽRV. Hvala vam.

Lahko pa dar tudi nakažete na TRR:

SI56 2900 0001 7573 735
pri UC banki s pripisom za ŽRV.

p. Krizostom Komar

Potrjujem članstvo v *Živem rožnem vencu*

Ime in priimek: _____

Ulica in hišna številka: _____

Poštna številka: _____ Kraj: _____ e-pošta: _____

Kot član *Živega rožnega venca* bom prejemal revijo Brat Frančišek z rubriko Žetev. Revija je brezplačna in se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Podpis: _____ Datum: _____

Ali že prejimate revijo Brat Frančišek?

DA ☐ NE ☐

Ali vam zadošča prejemati revijo Brat Frančišek v elektronski verziji?

DA ☐ NE ☐

SOGLASJE: S podpisom dovoljujem da *Živi rožni venec* moje osebne podatke obdeluje v svojih zbirkah ter jih uporablja za obveščanje članov o dejavnostih *Živega rožnega venca* po pošti, preko spleta in revije Brat Frančišek/Žetev. *Živi rožni venec* naslovov ne bo predajal tretji strani niti jih uporabljal zaradi trženja. Na podlagi veljavne zakonodaje, ki ureja varstvo osebnih podatkov, lahko posameznik kadarkoli zahteva popravek ali izbris podatkov in sicer na naslov: ŽRV, Frančiškanski trg 1, 8000 Novo mesto ali po elektronski pošti na naslov: zrv@ofm.si.

Podpis: _____ Datum: _____

brat
francišek
ŽETEV rubrika

Frančiškov prijatelj

Letošnja rdeča nit Frančiškovega prijatelja so štiri kardinalne kreposti. Najdemo jih že pri Platonu, ki jih imenuje preudarnost, pravičnost, pogum (srčnost) in samoobvladanje. Tokratna številka je namenjena tretji od teh kreposti

– srčnosti.

Tako preko glavne teme v različnih rubrikah izvemo, da je v slovarju slovenskega knjižnega jezika srčnost pojasnjena kot pogum ali/in odločnost. Stara beseda srčnost pa dobesečno pravi, da je treba »imeti srce«, srce, ki se ob ovirah ne ustraši, pa tudi človeško srce, ki zmore kljub oviram uresničiti vrednote, ne da bi pri tem strlo druga srca. Srčnost, pogum ali po domače korajža je tako življenjska drža, kjer človek v oteženih ali nevarnih okoliščinah kljub strahu ali malodušju ostaja živ, človeški, odprt, sprejemljiv in predvsem priazen tako do sebe kot tudi do vseh v njegovi okolici.

V reviji je predstavljena nova knjiga Bogovi in kralji, v rubriki *Ste vedeli* pa je nanizanih nekaj dejstev o glasbi (svetovni dan glasbe je bil 1. oktobra). Sicer je bila zaradi koronačasa bera dogodkov na Frančiškovi sceni bolj pičila, pa se vseeno najde tudi nekaj opisov tega, kar se je dogajalo po župnijah.

Vox Franciscana

TAV

Pomen in zgodovina

Tav (tudi tau) je črka hebrejske in grške abecede, ki jo zaradi preproste oblike lahko zamenjamo s križem, sicer pa ustreza naši črki T. Tav je znamenje odrešenja. Zaradi podobnosti s križem ima v Cerkev – predvsem pa v Frančiškovem življenju – velik mistični pomen. V Barnabovem pismu iz 2. stoletja beremo: »Križ v obliki črke tav pomeni milost.«

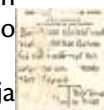
Tav v Bibliji

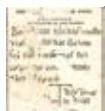
V Stari zavezi se Tav pojavlja v knjigi preroka Ezekiela. Ko v viziji oskrunjenega templja Gospod pokliče moža v platnenem oblačilu in s pisarsko pripravo ob ledjih, mu reče: »Pojdi po sredi mesta, po sredi Jeruzalema, in zaznamuj črko tav na čelo možem ... Ne dotikajte pa se nikogar, ki ima na sebi tav!« To besedilo so komentirali cerkveni očetje in je bilo znano vernikom srednjega veka, ker so ga uporabljali srednjeveški pridigarji.

Izraz, podoben Ezekeielovemu, se pojavlja v knjigi Razodetja, čeprav ime črke ni omenjeno. Angel, ki je imel pečat živega Boga, zakriči štirim angelom, ki jim je bilo zaupano izvrševanje kazni na zemlji in morju: »Ne škodujte ne zemlji ne morju ne drevesom, dokler s pečatom ne zaznamujemo služabnikov našega Boga na njihovih čelih.«

Tav v antičnem krščanstvu

Tav je pogosto uporabljen simbol v judovski mistiki. Kristjani v prvih stoletjih so zelo spoštovali oznanjevanje cerkvenih očetov o tavu. V poznem srednjem veku so ga uporabljali kot znak zaščite pred zlom in naravnimi boleznimi, zlasti pred kugo. Vgravirani so ga dali v prstane, obesili okoli vratu ali naslikali na podboje vrat. Menda je škof Gallus I. iz

Clermonta (Francija) leta 546 organiziral slovesno procesijo ob kugi in sveti Gregor iz Toursa pravi, da se je takoj pojavil na stenah cerkva in vseh hiš »znak, ki so ga meščani prepoznali kot tav«, in tako je kuga prenehala. V tako imenovani otroški križarski vojni, ki je bila leta 1212 za časa svetega Frančiška, je bil njen izbrani simbol tav.

Frančišek se sreča z znakom tav

Tav, zelo priljubljeno znamenje v srednjem veku, je Frančišek poznal. V njegovo življenje je prišel po treh poteh.

1. *Spokorniško gibanje*: Člani spokorniškega gibanja so nosili spokorniško obleko z znakom tav. Ko je Frančišek v Spellu prodal obleke in konja ter ta denar podaril cerkvi Svetega Damijana, je postal del tega gibanja. Po sojenju pred asiškim škofom Gvidom II. je slednji Frančišku, da bi pokrtil njegovo goloto, dal obleko kmeta, ki je delal zanj. »Frančišek jo je s hvaležnostjo sprejel,« pravi sveti Bonaventura, »in na njej z lastno roko označil križ s koščkom krede«. Čez nekaj časa pa je – potem, ko je poslušal in doumel evangelij poslanstva – »pripravil habit v obliki križa«.

2. *Redovniki antoniani*: Druga pot so bili menihi sv. Antona opata, reda, ki ga je leta 1095 v Viennu (Francija) ustanovil plemeniti Gaston. Na svoji obleki so nosili tav modre barve kot znak pripadnosti redu in njihove predanosti bolnikom. Ti menihi so živeli tudi v Rimu, ob baziliki svetega Janeza v Lateranu, v tako imenovani bolnišnici svetega Antona Velikega, kjer je Frančišek ob obisku v Rimu služil bolnikom in čakal na ustno potrditev Inocenca III., kot to opisuje sveti Bonaventura: »Naslednje jutro je (Kristusov namestnik) ukazal svojim služabnikom, naj v mestu poiščejo reveža. Ko so ga našli v bližini Laterana v hospicu svetega Antona, je ukazal, naj ga nemudoma pripeljejo k njemu«.

3. *Menihi znamenja tav*: Tretji način srečanja z znakom tav bi lahko bili vitezi tava ali bolniški bratje svetega Jakoba iz Altopascia, ki so nosili znak tav na svojih ogrinjalih. Red je ustanovilo dvanajst pobožnih in bogatih »dobrih mož« iz Lucce okoli leta 1065 v kraju Teupascio, kasneje Altopascio. Zaobljubili so se, da bodo »služili« romarjem. Gradili so mostove in bolnišnice, da bi lajšali trpljenje romarjev. Še posebej so pomagali romarjem, ki so hodili po poti, imenovani Via Francigena. Bolnišnica in kraj sprejema sta bila blizu mokrišč Fucecchio in Bientina, kjer sta ponoči megla in gozd oteževali potovanje. Njihovo pravilo je bilo podobno avguštinskemu. Od papežev (Urban II., Aleksander III., Evgen III., Inocenc III. in Honorij III.) so dobili različne privilegije. Znak tav pa se vedno pojavlja na njihovih zgradbah.

IV. lateranski cerkveni zbor

Posebno srečanje s znakom tav je bil četrti lateranski koncil, ki se ga je Frančišek udeležil. V uvodni pridigi koncila, 11. novembra 1215, je papež Inocenc III. z besedami preroka Ezekiela prosil koncilске očete za sodelovanje pri reformi Cerkve. Papež je, ko se je spomnil besedila preroka Ezekiela, dodal: »Tav je tav, zadnja črka hebrejske abecede, in je v obliki križa, tako kot so bili križi, preden je bil postavljen Pilatov napis. Znamenje tav na čelu nosimo, če v vsem svojem vedenju kažemo sijaj križa. Tav se kaže, če je telo križano s svojimi razvadami in grehi. Tav se kaže, če kdo potrdi: »Nočem slaviti v ničemer drugem, razen v križu našega Gospoda Jezusa Kristusa« ... Kdor nosi tav, bo našel usmiljenje, ker je znak spokornega in obnovljenega življenja v Kristusu. Bodite torej prvaki tava in križa!«

To vabilo, ki ga je papež izrekel vsem, ki so bili sklicani na cerkveni zbor, je globoko zaznamovalo Frančiška Asiškega, kar je kasneje izrazil z uporabo znamenja tav in velikim poudarkom na pokori.

Frančišek in tav

Frančišek kot pozoren poslušalec papeževega predloga je enako, kot je širil zakramentalne reforme, povezane z evharistijo in spravo, uporabljal tav kot podpis na svojih pismih. Tomaž Čelanski omenja: »Bil je bolj naklonjen znamenju tav kot vsem drugim. Samo z njim je podpisoval pisma, ki jih je pošiljal, in povsod ga je slikal na stene celic.« To dokazuje tav, ki krasí Blagoslov bratu Leonu, ki ga hranijo v baziliki svetega Frančiška v Assisiju. Po izročilu je svetnik slikal tudi v cerkvi Svete Magdalene v kraju Fonte Colombo. Tu so med obnovo Magdalenine kapele na okenskem okvirju na evangelijski strani našli rdeče naslikan tav. Slika je iz 14. stoletja, risba pa izvira od Frančiška. Tomaž Čelanski v Traktatu o čudežih govori o čudežu, ki ga je storil Božji služabnik v vasi Cori v škofiji Ostia, o možu, ki je imel poškodovano nogo in je ni mogel uporabljati in je zato molil za ozdravitev in zanj prosil svetnika iz Assisija. Frančišek se je odzval klicu in se »dotaknil izvora bolečine s palčko, na kateri je bilo znamenje tav. Poškodba se je hitro zacelila, njegovo zdravje se je obnovilo in do danes je znak tav ostal na tem kraju.«

Duhovnost tava oziroma križa

Jezus nas vabi, da nosimo križ, kdor tega ne stori, pravi Jezus sam, »me ni vreden«. Frančišek nas v petem opozorilu vabi, da vsak dan obnavljamo skrivnost križa: »Lahko pa se ponasamo s svojo slabostjo in s tem, da vsak dan nosimo sveti križ našega Gospoda Jezusa Kristusa.« Na križu in s križem smo se spravili z Očetom. Jezus je vse spravil s seboj »po krvi svojega križa«. Očistil nas je in odkupil s pobjem obtožnice na križ: »Izbrisal je zadolžnico, ki se je s svojimi določbami glasila proti nam. Odstranil jo je iz naše srede in jo pribil na križ.«

Kot vidimo, Frančišek razume znamenje tav, znamenje križa, kot znak odrešenja in ga kot takega daje bratu Leonu.

Avtor knjige Sacrum Commercium piše, da Madonna Povertà (Gospa Ubožnost) pravi, da

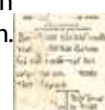
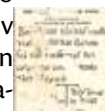
je naklonjena Frančišku, ki se lahko podpisuje z znamenjem tav: »Ko je na koncu odšel v nebesa, vam je pustil pečat nebeškega kraljestva, da zaznamujete izvoljene, da bi, kdor hrepeni po večnem kraljestvu, prišel k vam, ga prosil od vas in vstopil skozi vas. Kajti nihče ne more vstopiti v kraljestvo, razen tistega, ki je podpisan z vašim pečatom.« V tej duhovnosti znamenja tav so manjši bratje vabljeni k oznanjevanju pokore, kakor je začel Frančišek, ko je slišal evangelij poslanstva. Inocenc III. jim je zaupal to poslanstvo in Frančišek ga je poudaril v Vodilu iz leta 1221: »Toda vsi bratje naj pridigajo z deli.« Navodilo sovпада s prošnjo, ki jo je pozneje navedel v istem Vodilu: »Spokorite se in prinašajte vreden sad pokore.« V Pismu vsem kristjanom ponavlja: »Obrodimo vredne sadove spokoritve«. Tav nas združuje s Pavlovo duhovnostjo, da se povečujemo samo v križu našega Gospoda Jezusa Kristusa. Rdeča barva tava spominja na kri umorjenega jagnjeta in kot frančiškovsko znamenje vabi, da živimo v navezi »pokora-spreobrnjenje«, postajamo misijonarji »miru in dobrega« in da smo kot znamenju odrešenja in zdravja blizu našim bolnim in ubogim bratom.

Sklep

Uporaba znamenja tav pri Frančišku in njegovo čaščenje križa, ko ga vidi od daleč, ima razlog v njegovi predanosti križu, zaradi česar se je lahko poistovetil s križanim Jezusom, kot piše sv. Bonaventura: »In spomin na Kristusovo trpljenje je bil tako vtisnjen v globine njegovega srca. Od tiste ure, kadar koli mu je prišlo na misel Kristusovo križanje, je komaj zadrževal solze in vzdih ...«

Po drugi strani pa je bila Frančiškova uporaba znamenja tav tih boj ali križarski pohod proti katarskim ali manihejskim gibanjem tistega časa, ki so imela križ za nedostojno znamenje odrešilnega Božjega dela.

Članek je izšel v reviji Vox Franciscana, poletje/jesen, leto 2020.
br. Valentin Redondo, OFMConv

Kapitelj FO & FRAMA

Petkov večer smo začeli s pričevanjem Fani in Karin, ki ostaja v spominu tudi Mateju:

»Na kapitlju sem bil prvič. Super se mi je zdela uvodna zadeva, ki jo je pripravil brat Jakob z vprašanji Fani in Karin. Lep je bil večerni film, ob katerem sem dobil veliko sporočil, ki sem jih lahko premišljeval. Dobro je bilo v skupnosti in se kopati. Tudi hrana je bila odlična!«

V sobotnem dopoldnevu nas je najprej čakala predstavitev delovanja narodnega sveta.

Klemen je imel najdaljšo predstavitev Delil pa je še nekaj drugih utrinkov, ki mu ostajajo po kapitlju:

- ☞ Smešen občutek, ko želiš peti in praznovati, pa ne smeš. (Sobotna maša)
 - ☞ Morje je bili polno klobučarjev, ki smo jih s časom vzljubili... in se z njimi obmetavali.
 - ☞ Neprespanost od druženja dolgo v noč je vedno vredna!
- »Kaj mi najbolj ostaja iz vikenda:

Sproščenost, večerna druženja, morje, sonce in sladoled. Za lep začetek dneva hvalnice na dvorišču. Seveda tudi "tiha" maša in mrmranje pesmi med njo ter petje med nedeljsko mašo ob spremljavi flavte, kitare in ukulele. Hvaležna pa za vse FRAMA-še, še posebej za nov NS saj vem, da bodo z novimi in svežimi idejami nadgradili, kar smo mi začeli.«

Tako bivša predsednica Karin. Mi pa smo hvaležni zate in za čudovit narodni svet, ki nas je vodil v prejšnjih letih! ♥

Po volitvah smo si vzeli čas za sprostitve, bratsko povezovanje in seveda: morje! Skupaj nam je lepo!

»Pri minoritih v Piranu smo spet doživeli topel sprejem, dobre volje ni manjkalo, vesel sem, da je bilo lepo vreme in smo se lahko kopali. Ostajajo mi pa težki občutki po sobotnem filmu.« (Krištof)

V nedeljo smo sodelovali pri sveti maši ... in kapitelj zaključili z druženjem ob morju! Eva se spominja: »Vikend FRAME v Piranu je bil sončen, topel. Bil je deloven in hkrati počitniški. Napolnili smo baterije za novo šolsko/ študijsko leto, da bomo lahko Frančiškov duh

ponesli tudi v domače FRAME. Upam, da se kmalu spet vidimo!«

Hvaljen, moj Gospod!

Letos mineva pet let odkar nam je papež Frančišek podaril okrožnico o skrbi za skupni dom: »Hvaljen, moj Gospod – Laudato si«. Ne bomo se vanjo podrobneje poglobljali, vabim pa vas, da jo vsak prebere in pogleda pri sebi in v svoji skupnosti, kako jo živi. Ali smo sploh kaj naredili, da bi bolj varovali življenje in ta svet, ki nam je podarjen? Ni treba veliko ... Začne se vedno z majhnimi stvarmi kot so zmanjšanje porabe vode ali čiščenje, nakupi z vrečkami za večkratno uporabo, vožnja s kolesom ali s skupnimi prevozi, ločevanje smeti ... Mislim, da vsaka naša skupnost lahko našteje še nekaj drugih primerov, kako skrbi za naš skupni dom.

Ta dom nam je podarjen in moramo ga sprejeti s hvaležnostjo in z zavedanjem, da nam je dan v oskrbo kot dar. Nismo lastniki, temveč oskrbovalci božjih darov. Tega se je močno zavedal sv. Frančišek. Vse je bilo zanj brat in sestra. V vsem in v vsakem je znal prepoznati odtis Boga in njegov dar. Ni si lastil stvari in ljudi. Ravno o tem je pisal papež Frančišek v svoji okrožnici: »Če se v odnosu do narave in okolja zapiramo strmenju in občudovanju, če s svetom ne govorimo več jezika bratstva in lepote, bomo ravnali kot oblastniki, porabniki ali navadni izkoriščevalci naravnih danosti

in ne bomo zmogli krotiti svoje dobičkalnosti. In nasprotno, če se čutimo tesno povezane z vsem, kar biva, bosta treznost in skrb privreli na dan sami od sebe. Uboštvo in skromnost sv. Frančišku nista bili le zunanja askeza, pač pa nekaj korenitejšega: odpoved vsemu, kar bi iz stvari delalo goli predmet uporabe in oblasti.«

Današnji svet gleda na stvari drugače. Čim več imaš, več pomeniš. Radi si kopičimo stvari, denar, odnose z ljudmi ..., tudi po samostanih. Pogosto se nam zdi, da vse to potrebujemo, in gradimo v sebi občutek, da smo mi vladarji tega sveta in nam vse pripada. Svet pa ni naša last in niti lastnega življenja nismo sposobni zadržati v roki. Kako močno nam to kaže zdaj čas pandemije. Krhki smo ...

Pred nekaj leti sem prebrala pismo indijanskega poglavarja Seattla, ki ga je leta 1854 napisal tedanjemu predsedniku ZDA. To je bil čas, ko so Indijanci izgubili vojno z belci in so morali pristati na to, da svojo zemljo prodajo ter se odselijo iz nje in se naselijo v rezervatu. Rada bi navedla nekaj stavkov: »Vemo, da nas beli človek ne razume. Njemu je zemlja povsod enaka. Kot tujec je, ki se pritihotapi ponoči in vzame, kar potrebuje. Ropa jo, kakor da bi mu bila sovražnik. Potem odide in pusti za

seboj puščavo. (...) Učite svoje otroke, kakor smo mi učili svoje, da je zemlja naša mati. Vse, kar se zgodi zemlji, se bo zgodilo tudi njenim sinovom. (...) Mi vemo: zemlja ne pripada človeku, človek pripada zemlji. Mi to vemo. Vse je povezano, kakor kri, ki združuje eno družino. Zavedamo se tudi tega, morda bo nekega dne to spoznal tudi beli človek: naš in vaš Bog je isti Bog. Morda mislite, da Boga posedujete, kakor mislite, da lahko posedujete našo zemljo. A to ni mogoče. On je Bog človeku in njegovo usmiljenje je isto do rdečega in belega človeka. Ta zemlja je Bogu dragocena in poškodovati zemljo pomeni pokazati prezir do njenega Stvarnika.«

Ali nosim v sebi takšno zavest? Ali

znam videti v vsem Božji dar? Ali znam prepoznati tudi sebe kot dar? Ali znam prepoznati, kako se v vsem in po vsem razodeva sam Bog? Ali ga znam videti predvsem v moji sestri in mojem bratu? Včasih je to dar, za katerega se z lahkoto zahvaljujem, včasih pa se morda težko zanj zahvalim. Ampak ravno takrat, ko premagam sebe, začutim osvobajajočo moč hvaležnosti, ki prinaša resnično veselje. Če bomo to zmogli, bomo resnično znali v vsakem času in okoliščini reci: »Hvaljen, moj Gospod!«

s. Sabina Glowacz FMM

Javier Garrido

Rožice sv. Frančiška

na novo prebrane in premišljene (59)

Petero premišljevanj o presvetih ranah svetega Frančiška

(Rožicam je v večini običajno dodan tudi ta spis, ki je očitno izpod istega peresa ali vsaj iz istega okolja.)

Tretje premišljevanje o presvetih ranah

Ob tretjem premišljevanju, namreč o serafski prikazni in o vtisnjenju svetih ran, moramo najprej povedati, da je brat Leon neko noč meseca septembra tik pred praznikom presvetega križa ob navadni uri šel, da bi s svetim Frančiškom molila zornice. Prišel je do brvi in rekel kot po navadi: "Gospod, odpri moje ustnice." Ko pa mu sveti Frančišek ni odgovoril, se brat Leon ni vrnil nazaj, kakor mu je bil sveti Frančišek zapovedal, ampak se je z dobrim in svetim namenom podal čez brv in potihoma stopil v njegovo celico. Ko ga tam ni našel, si je mislil, da mora biti kje v gozdu in moli. Zato gre ven in ga pri svitu mesečine na tihem išče po hosti. Naposled zasliši glas svetega Frančiška, in ko se približa, ga vidi, kako z obrazom in rokami dvignjenimi proti nebu kleči in v duhovni gorečnosti pravi: "Kdo si, presladki moj Bog? Kaj sem jaz, najrevnejši črv in tvoj nekoristni hlapec?" In te besede je vedno ponavljal in ni rekel nič drugega.

Ves začuden je tedaj brat Leon dvignil oči in se ozrl proti nebu. In videl je, kako pada z neba ognjena plamenica, prelepa in prežareča, ki je legla na glavo svetega Frančiška. Iz plamena je slišal prihajati glas, ki je govoril s svetim Frančiškom, toda brat Leon ni razumel

besed. Ob tem se mu je zazdelo, da je nevreden stati tako blizu svetega kraja, kjer se je prikazala čudovita prikazen. In ker se je bal užaliti svetega Frančiška ali ga motiti v premišljevanju, če bi ga bil opazil, se je potihoma umaknil in od daleč gledal, kaj se bo zgodilo. In ko je tako napeto gledal, je videl, kako je sveti Frančišek trikrat stegnil roke proti plamenu. Naposled je po dolgem času opazil, kako se je plamen povrnil v nebo. Vesel nad prikaznijo je nato previdno odšel, da bi se vrnil v svojo celico. Ko pa je varno odhajal, mu je zašumelo listje pod nogami in sveti Frančišek ga je zaslišal. Ukaže mu, naj ga počaka in se ne gane z mesta.

Brat Leon tedaj ubogljivo obstane in ga pričakuje s tolikim strahom, da bi se bil, kakor je pozneje pripovedoval bratom, raje pogreznil v zemljo, kot čakal svetega Frančiška, o katerem je mislil, da je jezen nanj. Zakaj skrbno se je varoval žaliti njegovo očetovsko oblast, da bi mu sveti Frančišek po njegovi krivdi ne odtegnil svojega tovarštva.

Ko dospe sveti Frančišek k njemu, ga vpraša: "Kdo si?" In brat Leon ves trepetajoč odgovori: "Brat Leon sem, oče moj." In sveti Frančišek mu reče: "Zakaj si prišel sem, brat Ovčica? Mar ti nisem rekel, da ne oprezuj za mano? Iz svete pokorščine mi povej, če si kaj slišal ali

videl!" Pa odgovori brat Leon: "Oče, slišal sem te govoriti in večkrat reči: 'Kdo si, najslajši moj Bog? Kaj sem jaz, ničvredni črv in tvoj nekoristni hlapec?'" Nato brat Leon poklekne pred svetim Frančiškom, se obtoži nepokorščine, da je ravnal proti njegovi zapovedi, in ga z mnogimi solzami prosi odpuščanja. In še ga poprosi vdano, naj mu razloži besede, ki jih je slišal, in mu pove one, ki jih ni čul.

Tedaj je sveti Frančišek spoznal, da je Bog pohlevnemu bratu Leonu zaradi njegove preprostosti in nedolžnosti razodel, ali bolje, mu dopustil slišati in videti nekatere stvari; in privolil je, da mu bo odkril in pojasnil, kar je prosil. In rekel je:

"Vedi, brat, ti ovčica Jezusa Kristusa, ko sem govoril besede, ki si jih slišal, sta se moji duši prikazali dve luči: prva

je bila spoznanje in zavest Stvarnika, druga spoznanje in zavest mene samega. Ko sem rekel: 'Kdo si, najslajši moj Bog?' sem v luči premišljevanja zrl globočino neskončne Božje dobrote in modrosti in mogočnosti. Ko sem govoril: 'Kaj sem jaz, itd.,' tedaj sem v luči motrenja gledal v bridko dno svoje nizkotnosti in bede. In zato sem rekel: 'Kdo si, Gospod brezmejne dobrote in modrosti in mogočnosti, ki se ponižaš, da obiščeš mene, ki sem podel in ničvreden človek?' V plamenu pa, ki si ga videl, je bil Bog, ki mi je v oni podobi govoril, kakor je nekoč govoril Mojzesu. In med govorom me je vprašal, ali bi mu dal tri darove. Odgovoril sem mu: 'Gospod moj, jaz sem ves tvoj; ti dobro veš, da nimam drugega ko haljo in vrv

in hlače, in tudi te tri stvari so tvoje; kaj naj torej ponudim ali darujem tvojemu veličastvu? Nato mi je Bog rekel: 'Poišči v svojem naročju in daj mi, kar najdeš.' Iskal sem in našel zlato kroglico in ponudil sem jo Bogu. In tako sem storil trikrat, kakor mi je Bog trikrat ukazal. Potem sem trikrat pokleknil in blagroval in hvalil Boga, ki mi je dal, da sem mu imel kaj ponuditi. In takoj mi je bilo razodeto, da pomenijo oni trije darovi sveto pokorščino, najvišje uboštvo in presijajno čistost, ki sem jih po Božji milosti mogel tako popolno ohraniti, da mi vest ničesar ne očita. In kakor si me videl segati v naročje in darovati Bogu te tri kreposti, ki so jih pomenile one tri zlate kroglice, ki mi jih je bil Bog položil v nadržje, tako je on dal moji duši moč, da ga za vse dobrine in vse milosti, ki mi jih je po svoji najsve-

tejši dobroti naklonil, s srcem in z usti vedno hvalim in poveljujem.

To pomenijo besede, ki si jih slišal in trojno dviganje rok, ki si ga videl. Ali varuj se, brat Ovčica, me najdalje oprezovati! Vrni se z Božjim blagoslovom v svojo celico in pridno skrbi zame. Zakaj še malo dni, in Bog bo na tej gori storil tako velike in čuda polne reči, da se jim bo ves svet čudil: izvršil bo nekaj novega, česar še ni storil nikdar nobeni stvari na tem svetu!"

Po teh besedah si da prinesti evangelijsko knjigo, zakaj Bog mu je bil v srce položil, naj mu pokaže, ko to knjigo trikrat odpre, kaj namerava storiti z njim. Čim so mu prinesli knjigo, se sveti Frančišek zatopi v molitev. Ko odmoli, si da od roke brata Leona v imenu najsvetejše Trojice trikrat odpreti knjigo. In kakor je bilo Božji odločbi všeč, se mu je vsakič odprlo mesto o Kristusovem trpljenju: tako mu je bilo dano spoznanje, da mora, preden odide iz tega življenja, slediti Kristusu in se mu priličiti tudi v bridkosti in bolečinah njegovega trpljenja, kakor mu je doslej sledil v dejanjih svojega življenja.

In od te ure je sveti Frančišek pričel okušati in še obilneje čutiti sladkost Božjih premišljevanj in Božjih obiskovanj. Med temi je imel eno, ki ga je neposredno pripravilo za sprejem vtisnjenja svetih ran, in sicer v tej obliki.

Na večer pred praznikom presvetege križa v mesecu septembru je sveti Frančišek skrivaj molil v svoji celici, ko se mu prikaže Božji angel in mu v Gospodovem imenu reče: "Prišel sem, da te osrčim in opomnim, da se dobro in ponižno pripraviš, da boš z vso potrpežljivostjo sprejel, kar bo Bog hotel storiti na tebi." Pa odgovori sveti Frančišek: "Pripravljen sem potrpežljivo sprejeti

vse, kar Bog hoče na meni storiti!" Po teh besedah je angel izginil.

Prišel je drugi dan, to je praznik povišanja svetega Križa, in sveti Frančišek se je zjutraj zarana zatopil v molitev pred vrati svoje celice in obrnil obraz proti sončnemu vzhodu. Molil pa je takole: "O moj Gospod Jezus Kristus, dve milosti te prosim, da mi podeliš preden umrjem: prvo, da še v tem življenju občutim v duši in na telesu, kolikor je pač mogoče, ono bolečino, ki si jo ti, sladki Jezus, pretrpel ob uri svojega prebridkega trpljenja; drugo je, da začutim v svojem srcu, kolikor je sploh možno, ono neizmerno ljubezen, ki je tebe, Božjega Sina, vnela, da si za nas, grešnike, tako rad prenesel toliko trpljenja!" – Ko je takole dolgo časa molil, je spoznal, da ga bo Bog uslišal in da mu bo v kratkem dano občutiti vse, za kar je prej prosil, kolikor je to ustvarjenemu bitju sploh mogoče. Po tej prejeti obljubi je pričel sveti Frančišek prav pobožno premišljevati Kristusovo trpljenje in njegovo neskončno ljubezen in goreča vdanost je v njem tako rasla, da se je iz ljubezni in sočutja ves spremenil v Jezusa.

Ko je takole vedno bolj plamenel ob tem premišljevanju, je prav tisto jutro videl priti z neba serafa s šestimi perutnicami, bleščočimi in ognjenimi. In seraf se je s hitrim poletom bližal svetemu Frančisku, da ga je ta lahko razločil; in jasno je spoznal, kako je nosil v sebi podobno križanega človeka. Njegove peruti pa so bile tako razvrščene, da sta se dve raztezali nad glavo, dve razpenjali v pollet in ostali dve pokrivali vse telo. Ko je sveti Frančišek to zagledal, se je močno prestrašil, hkrati pa je bil poln radosti in bolesti, pomešane z občudovanjem; občutil je veliko veselje nad milosti polnim Kristusovim pogledom, ki se mu je

zdel ves domač in ga tako milo gledal; z druge strani pa ga je obšla neizmerna bolest sočutja, ko ga je videl pribitega na križ. A zopet se je močno zavzel nad čudovito in nenavadno prikaznijo, dobro vedoč, da se tako trpljenje ne ujema z neumrljivostjo serafskega duha. V tem občudovanju mu je oni, ki se mu je prikazal, razodel, da mu je Bog pokazal to videnje v taki podobi zato, da bi razumel, kako se mora ne po telesnem mučeništvu, marveč po duhovnem ognju ves spremeniti v očitno podobo križanega Kristusa.

Ob tej čudoviti prikazni se je zdelo, da je vsa gora La Verna zagorela v blestečem plamenu, ki je obsijal in razsvetlil vse hribe in doline naokrog, kot da bi sonce zažarelo nad zemljo. In pastirji, ki so bdeli naokoli, so se ob pogledu na plamtečo goro in tolikšno luč okoli nje silno prestrašili, kakor so pozneje pripovedovali bratom; in zagotavljali so, da je plamen nad goro La Verno trajal celo uro in še več. Sijaj te luči je prodril tudi skozi okna prenočišč daleč doli ob cestah, da so nekateri mezarji, namenjeni v Romagno, vstali misleč, da je vzhaja sonce, in osedlali so in otovorili svoja živinčeta; a med potjo so šele videli, da je tista luč

izginila in je vstalo pravo sonce.

Pri tej serafski prikazni se je prikazal Kristus in razodel svetemu Frančišku nekatere skrivnostne in visoke stvari, ki jih le-ta v življenju nikdar ni hotel odkriti živi duši; po svoji smrti pa jih je razodel, kakor bomo pozneje povedali. Besede pa so bile sledeče:

“Ali veš,” je rekel Kristus, “kaj sem ti storil? Dal sem ti rane, ki so znak mojega trpljenja, zato da boš moj praporščak. In kakor sem jaz na dan svoje smrti šel pred pekel in z močjo teh svojih ran rešil vse duše, ki sem jih tam našel, tako podeljujem tebi, da vsako leto na dan svoje smrti greš v vice in vse duše svojih treh redov, to je manjših bratov, sester in tretjerednikov, pa tudi duše drugih, ki so ti bili vdani, kolikor jih tam najdeš, z močjo svojih ran rešiš in povedeš v raj, zato da mi boš podoben v smrti, kakor si mi v življenju.”

Ko je po dolgem času in skrivnostnem govorjenju čudovito prikazen izginila, je zapustila v srcu svetega Frančiška neizmeren žar in plamen Božje ljubezni, na njegovem mesu pa je pustila čudovito podobo in sled Kristusovega trpljenja. Zakaj brž so se začela kazati na rokah in nogah svetega Frančiška znamenja

žebļev, kakor jih je videl prej na telesu križanega Jezusa, ki se mu je bil prikazal v podobi serafa: roke in noge so mu bile v sredi prebodene z žebļi, katerih glavičice so se prikazale na dlaneh in stopalih iz mesa, njih konice pa so izstopile na nasprotni strani in so se zdele upognjene in zakrivljene na način, da bi človek v tako skovan, iz mesa segajoč obroč mogel vtakniti prst kakor v kak prstan; glave žebļev pa so bile okrogle in črne. Prav tako se je prikazala na desni strani prsi podoba rane, zadane od sulice, nezaceljene, rdeče in krvave, odkoder je potem večkrat curljala kri iz posvečenih prsi svetega Frančiška in mu okrvavila haljo in hlače.

Tako so njegovi tovariši, še preden so to od njega izvedeli, opazili, da ni odkrival ne rok ne nog in da stopal ni mogel postaviti na zemljo. In našli so tudi, da so kuta in spodnje hlače bile krvave, ko so mu jih prali. Spoznali so tedaj zanesljivo, da je imel na rokah in nogah in prav tako na desni strani prsi očitno vtisnjeno podobo in sliko križanega Kristusa. In kakor si je skrbno prizadeval, da bi skril in zatajil znamenja presvetih ran, tako jasno vtisnjena v njegovo meso, je vendar spoznal, da jih more le slabo prikrivati svojim zaupnim tovarišem. A kljub temu se je bal oznaniti Božje skrivnosti in je močno dvomil, ali naj serafsko prikazen in vtisnjenje svetih ran odkrije ali ne. Ko ga je naposled vest zapekla, pokliče k sebi nekaj tovarišev, ki so bili z njim najbolj domači, jim na splošno razložil svoj dvom in jih, ne da bi omenil prigodo, vpraša za svet.

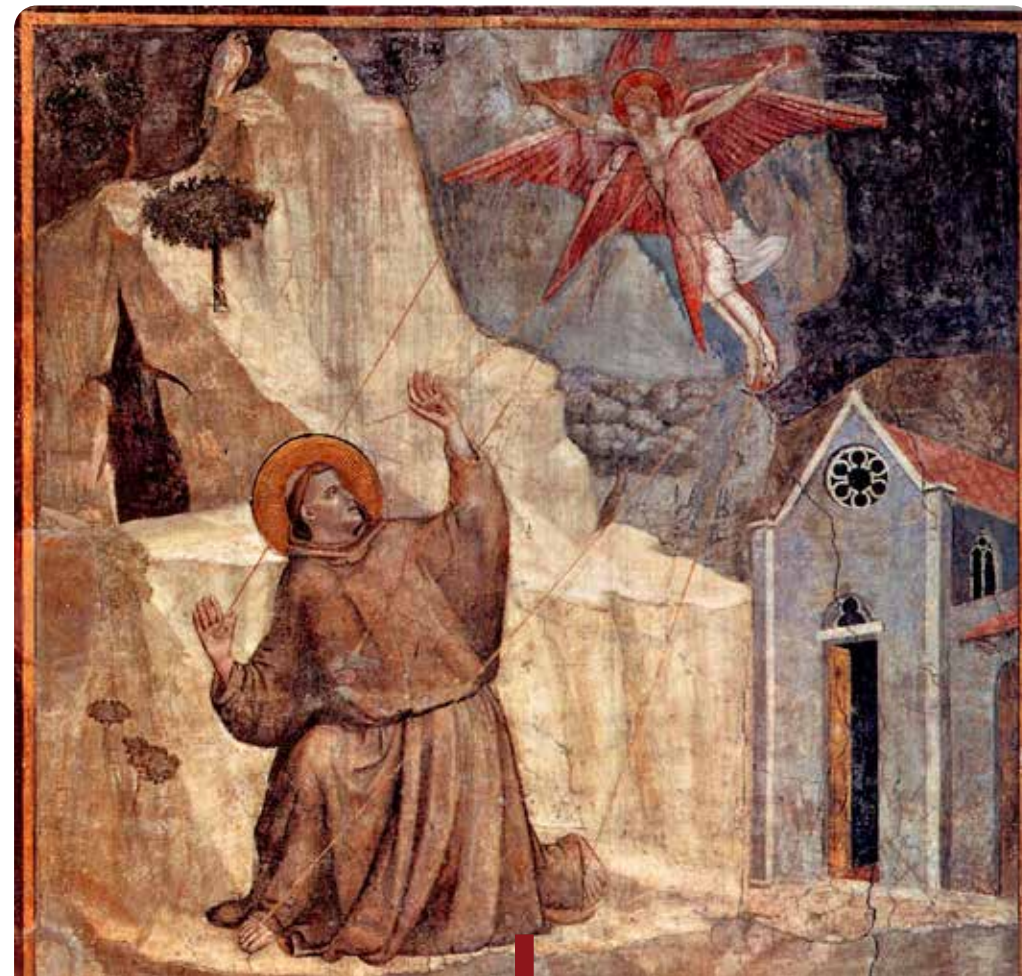
Med temi brati je bil eden, po imenu Illuminator, posebno svet. Ta v resnici od Boga razsvetljen je spoznal, da je moral sveti Frančišek videti čudovite reči, in mu je odgovoril: “Vedi, brat Frančišek, da ti

Bog včasih ne pokaže svojih skrivnosti samo zate, temveč tudi za druge. Če torej prikrivaš, kar ti je Bog razodel drugim v prid, se moraš bati, da si graje vreden.”

Tedaj jim je sveti Frančišek, po teh besedah nagnjen, z največjo plašnostjo povedal vse, kar se je zgodilo v omenjeni prikazni, in pristavil, da se mu je ob tem gledanju prikazal Kristus in mu nekaj povedal, česar nikdar ne bo izdal, dokler bo živ.

In čeprav so te presvete rane, ki mu jih je vtisnil Kristus, dajale njegovemu srcu največjo radost, so vendar njegovemu mesu in telesnim čutom povzročale neznosno bolečino. Zato je prisiljen

izvolil brata Leona, med vsemi najpreprostejšega in najčistejšega, in se mu je ves zaupal: dopuščal mu je, da je gledal svete rane, se jih dotikal in obvezoval s krpami, ki naj bi olajšale bolečino in sprejemale kri, ki je prihajala iz ran in curljala. Te obveze si je med boleznijo pustil večkrat zamenjati, tudi vsak dan, razen od četrtega zvečer do sobote zjutraj, ker ni hotel, da bi med tem časom kakšna človeška pomoč ali zdravilo omilila bolečino Kristusovega trpljenja, ki ga je na lastnem telesu pretrpel. Zakaj ob tem času je bil naš Odrešenik Jezus Kristus za nas ujet, križan, mrtev in pokopan. Zgodilo se je včasih, ko mu

V hvalo Jezusu Kristusu in ubožcu Frančišku. Amen.

Se nadaljuje.

Posodobljeni prevod Alojzija Resa pregledal in odmeve br. Javierja Garrida prevedel br. Miran Špelič.

59. premišljevanje

Neodvisno od načina, kako je to opisano, priznam, da mi to poglavje prebujata sveto spoštovanje, kakor ga je čutil brat Leon. Kako naj si drznem vstopiti v presveto intimnost človeka, v katerem se je naselila slava popolne Ljubezni?

Treba se je posebej pripraviti z zavedanjem razdalje med Božjo svetostjo in človeško bednostjo: »Kdo si ti in kdo sem jaz?«

Ura popolne žrtve: vsi zakladi pripadajo njemu; in vendar zahteva, da mu jih podarimo.

Vse življenje je bilo posvečeno »zrenju Preminulega na križu«. Prišla je ura preobrazbe v Ljubljenega. Kako se bo to izpeljalo, bo domislil Gospod. Frančišku je dal videnje serafa, žive podobe Križanega. To ni trenutek za razlaganje, ampak za češčenje.

Poistovetenje z Ljubeznijo vse do telesnega odtisa. Dovršeni klic učenca. Pokristenje.

Sinteza Ljubezni do skrajnosti, velikončne Jezusove Ljubezni: da je mogel po milosti sotrpeti Jezusovo trpljenje in da je mogel po milosti ljubiti z njegovo odrešujočo Ljubeznijo. Bolečina in veselje obenem.

Zrenje in poslanstvo enega za odrešenje vsega sveta. Dejanja sočutja do gobavcev, bratska Ljubezen, oznanjenje spreobrnjenja, predanost molitvi; slednjič pa ubožca Frančiška vse pritegne k Jezusu, da mu izroči življenje z ognjem svoje Ljubezni.

Božje delo, Božje delo, Božje delo.

je brat Leon zamenjavaval obvezo rane na prsih, da mu je sveti Frančišek od bolečine, ki jo je začutil ob jemanju obveze, položil roko na prsi. Ob tem dotikanju posvečenih rok je brat Leon začutil v srcu tolikšno opojnost in pobožnost, da je skoraj onesveščen padel na tla.

In naposled je sveti Frančišek – kar moramo še povedati v tem tretjem premišljevanju – končal post svetega nadangela Mihaela in se je po Božjem razodetju pripravljaj, da bi se vrnil k Sveti Mariji Angelski. Poklical je tedaj brata Maseja in brata Angela k sebi in jima z mnogimi svetimi besedami in naukom in z vsem poudarkom priporočil sveto goro rekoč, da se mora z bratom Leonom vrniti k Sveti Mariji Angelski.

Po teh besedah se je od njiju poslovil in ju blagoslovil v imenu križanega Jezusa. In uslišal je njiju prošnjo in jima dal svoje svoje svete roke, ovenčane z veličastnimi znaki presvetih ran, da sta jih videla, se jih dotaknila in poljubila. Tako ju je zapustil vsa potolažena in šel s svete gore.

Občni zbor v Kopru 19. 9. 2020 – v jubilejnem letu sv. Hieronima

Predsednikovo poročilo ✚

Čenjene članice in dragi člani društva prijateljev Svete dežele, vsi častni člani in članice!

Stanje v društvu

Letošnji občni zbor praznujemo v izrednih okoliščinah, ampak še vedno povezano s praznovanjem 1600-letnice smrti velikega zahodnega cerkvenega očeta in prevajalca Svetega pisma, sv. Hieronima. Zbrani smo prav na kraju, kjer bo že prihodnji teden razglašen za zavetnika škofije Koper. Tako ni naključje, da smo danes tudi, tudi zaradi koronavirusa: človek obrača, Bog obrne.

Letno poročilo predsednika društva se letos zelo razlikuje od lanskega in sploh od vseh ostalih v preteklih letih. Kot berem v statistiki društva, je razlika med lani in letos v članstvu le trije člani manj. Pa glede na covid-19 in vse, kar je s tem povezano, zadeva ni vznemirjujoča. Gotovo se boste člani in članice trudili še naprej povečati članstvo v društvu.

Stanje v Sveti deželi

Romanja v Sveto deželo so za letos kazala največji razcvet, kar 12 skupin je bilo načrtovanih. Uresničili smo le štiri, in to tik pred covidom-19. Ker se koronavirus v Izraelu in Palestini noče umiriti, imamo načrt za novoletno skupino in veliko upanje, da se v letu 2021 vzpostavi novo obdobje romanj.

Posledično pa je v Sveti deželi in sploh v širšem območju Jordanije, Sirije, Libanona in Egipta stanje šolstva in karitasa silno dramatično. 10.000 šolarjev v teh deželah, ki so pod okriljem Kustodije, ter nijovi učitelji in ostali delavci so na plečih Kustodije. Romarjev pa ni. Zato je papež izjemoma za letos določil solidarnostno nabirko za Sveto deželo za preteklo nedeljo, 13. septembra. Podprli smo Sveto deželo po svojih močeh.

Še društvena romanja v času covid-19

Če bi se ozirali na panične napotke, da je povsod ena sama nevarnost za romarje, potem bi jamrali doma, med štirimi stenami. Ker pa Božje kraljestvo trpi silo in ga silni otemajo, smo že v maju vzpostavili romarske poti, in tako vsak mesec do sedaj. Skupine so bile manjše, silni romarji in romarice pa so se odzvali. Tako smo bili v šentjernejskem Lurdu, na Trsatu, v Marijinem Celju v Avstriji, v Sombotelu na Madžarskem, zdaj pa smo tu v Kopru. Skupine so manjše iz znanih razlogov, vendar ne popuščamo in za povrh – vsi smo ostali zdravi: Marija je naše zdravje! Upam, da se bo romarski zanos po dnevih preizkušnje znova povečal in bomo nazaj gledali kot na čas kratke preizkušnje za naš romarski pogum.

Pogledi in načrti za naprej

Vsak občni zbor načrtuje za naprej. Ker je letos volilni občni zbor in ker upravni odbor zaključuje svoje štiriletno poslanstvo, bo to delo opravil novoizvoljeni upravni odbor. Nekaj idej smo v sklepah že nakazali, vendar niso obvezujoče.

Tudi naše društvo je zavezano k pomoči Sveti deželi. Ker so sredstva močno zmanjšana, predlagam, da bi sorazmeren

delež namenili Sveti deželi v teh kriznih časih. Upravni odbor od samega začetka članarine ni povečal in tudi odhajajoči upravni odbor ni dal takšnega predloga. Lahko bo pa ta zbor določil drugače.

Zahvala vsem članicam in članom društva

Upravni odbor društva tako sklepa svoje štiriletno obdobje. Vi boste ocenili naše delo, koliko je ustrezalo vašim željam in društvenim dokumentom. Ne odhajamo sicer v DESUS, vendar bodo volilni rezultati prav kmalu objavljeni in videlo se bo, kakšna bo naslednja usmeritev Društva prijateljev Svete dežele. Nadzorni odbor na čelu gospo Olgo finančne zadeve budno spremlja, disciplinska komisija, kot mi je znano, pa je brezposelna.

In prav na koncu zahvala še najbližjim sodelavkam in sodelavcem v upravnem odboru, podpredsedniku g. Antonu, članici Anči, zakladničarki Ivici, tajnici Mojci in komisarki Mojci, ki ureja društvene in komisarske zadeve.

✚ P. Peter, predsednik društva

Kolesarjenje ob Muri

Kot po navadi je Mitja tudi letos naredil lep kolesarski program in kot po navadi se kolesarjenja ni udeležil. Zadnji dan avgusta je bilo veliko nalaganje prtljage in koles na kolesarsko prikolico Rudijevega avtodoma. Ostalo je samo še potovanje do začetka poti.

Po priporočilu patra Petra je železnica najboljšo prevozno sredstvo na svetu. Začelo se je obetavno, s točnim odhodom iz Ljubljane proti Mariboru. Vlak je startal ob 7.58. Do Zidanega mostu je šlo lepo, tu pa nas je presenetila najava 70-minutne zamude. Kar načakali smo se. P. Petru, ki je prihajal za nami, sem javil, da imamo zamudo, in dobil nazaj SMS: »Železnica je zakon.«. Zaradi te zamude smo zamudili vse ostale povezave v Gradcu in Brucku na Muri. Nazadnje nam je ušel tudi vlak ozkotirne železnice do Tamswegu. Železnica je res zakon ...

V Tamswegu smo potrebovali še taksi do St. Martina. Taksisti so bili razume-

vajoči, tako da smo z dvema kombijema prepeljali 21 potnikov, od tega 3 na črno.

V hotelu JuFa (Jugend und Familie) nas je že čakal Rudi s konkretno dobrodoščilo. Namestili smo se v sobe in pričeli kuhati večerjo. Hoteli JuFa so potem ostali naša stalna veriga hotelov do vrnitve v Slovenijo.

Pravi kolesarski start se je začel naslednji dan 2. septembra po zgodnjem zajtrku. Odkolesarili smo kar nekaj kilometrov skozi ozko dolino do kraja Muhr, kjer so nam dali na izbiro še kolesarski vzpon do planinske kočice Sticklerhütte, ki je bil vzpon, podoben našemu vzponu na Vršič in še malo višji. Pod planinskim domom se vije neugleden potoček, ki izvira v Visokih turah še malo naprej od kočice. To je pravi začetek reke Mure.

Zaradi lažje predstave je to na drugi strani prelaza Katschberg, ki ga bolj poznamo s poti proti Salzburgu. Pet kolesarskih veteranov je to naredilo brez problemov, jaz sem se zanašal na elektriko. Z veseljem smo se sprehodili okrog planinskega doma in popili pivo in radler, kar je standardna kolesarska pijača. Tu je bila obešena tudi prva tabla, ki je kazala ključne točke obmurske poti in opozarjala, da je tu uradni začetek.

Do izliva Mure v Dravo pri Legradu je 456 km. Zaradi koronavirusa smo že načrtovali, da izpustimo del poti na Hrvaškem, predvidevali smo vsaj pot po našem Prekmurju. Avstrijci pa tako in tako reklamirajo samo svoj del poti do Radgone.

Preostala skupina je kolesarila preko dneva sama do mesta Murau. Že na poti navzgor smo z vseh strmih bregov videli hudourniške slapove, ki so ponekod zasuli urejene travnike z zemljo, peskom, dračjem in vejevjem. Videli smo, da so kmetje takoj ukrepali ter zemljo, pesek in vejevje počistili. Marsikje so bila tudi podrti drevesa. Neurje, ki je konec avgusta prizadelo Slovenijo, je bilo kruto tudi tukaj. Nazaj grede smo na parkirišču v Tamswegu z veseljem pričakali Rudija, ki nam je pripravil malico, glavčina kolesarjev pa je že odšla naprej. Do malice je bilo vreme še kar prijazno, od tu naprej pa je kar deževalo, tako da vožnja ni bila preveč prijetna. V Murauu smo spet našli JuFa hotel z veliko skupno sobo, kjer smo lahko povečerjali, kar sta nam pripravila Janez in Jože. Juhica, ki jo je skuhal Janez, se nam je nato prikazovala še vse naslednje dni. Posebnost te juhice je bila, da je bila narejena iz nojevih jajc. Rudi je namreč prinesel s seboj nekaj velikih jajc nandujev, južnoameriških nojev, ki jih goji.

Z našim duhovnim vodjem patrom Petrom smo imeli nato še skupno mašo.

Ker je bil ta skupni prostor tako primeren, smo imeli mašo tudi naslednji dan zjutraj in odkolesarili proti Judenburgu. Ker

v Leobnu ni bilo mogoče najti prenočišča za tako veliko skupino in je bil tamkajšnji JuFa hotel že poln, so nam svetovali JuFa hotel v Seckauu. Pot po dolinah med obronki Visokih tur je lepa, vendar je bila prav ta etapa kar naporna, saj pot pelje ob reki in železnici, nato pa se večkrat vzpne do manjših zaselkov, ki so dvignjeni nad reko. Pogosto smo se srečevali z vlaki, ki so vozili mimo nas. Moram reči, da sem bil navdušen nad tem, da niso počekani z grafiti kot pri nas. Zato so videti veliko bolj kulturni. Kaže, da je železniški promet dobro urejen, saj so vlaki pogosti in imajo potnike. Če je ponudba dobra, je tudi povpraševanje. Upam, da bomo tudi pri nas kdaj dočakali, da vlaki ne bodo tako grafitarsko posvinjani. Okoli druge ure nas je spet pričakal Rudi z malico. Mimo nas pa so v lepem dnevu kolesarili številni »somišljeniki« na kolesih.

Naša pot je vodila skozi Judenburg, ki ima za Slovence žalosten pomen. V tem mestu se je ob koncu 1. svetovne vojne zgodil upor slovenskih vojakov. Nekaj so jih tik pred koncem vojne tudi usmrtili. Kljub našemu hitremu tempu smo se vseeno ustavili v središču mesta in si pogledali cerkev z znamenitimi baročnimi kipi dvanajstih apostolov.

Naše prenočišče v Seckauu nas je čakalo. Malo se je bilo treba potruditi, ker je kraj nekoliko s poti in gre pot kar precej navkreber. V kraju je velik benediktinski samostan, ki je bil podobno kot stiški

samostan ustanovljen z legendo. Tukaj so našli majhen kipek Marije, ki je še sedaj znamenita relikvija v samostanski kapeli. V oči mi je padlo, da je veliko opreme povsem nove. Povedali so, da so samostan med vojno zasedli Nemci in imeli tu svojo postojanko. Seveda niso imeli posluha za verske vrednote in jim je bilo marsikaj v napoto. Pater Peter je imel mašo v tej kapeli in nam povedal nekaj zgodovine, ki jo je izvedel od menihov. Tako kot je lavantinska škofija imela sedež v Šentandražu v Labotski dolini in ga je škof Slomšek prenesel v Maribor, je bil tudi sedež graške škofije nekoč v benediktinskem samostanu v Seckauu in kasneje prenešen v Gradec. Ostali pa sta imeni – lavantinska in sekovska škofija.

Kot smo se prejšnji dan namučili s kolesarjenjem navkreber, tako nam je naslednji dan letelo. Kmalu smo bili v Leobnu. Naša pot skozi Leoben pa se je malo zapletla. Mesto leži na ovinku reke Mure, prav tako kot naše Novo mesto v zavoju reke Krke. To nas je malo zmedlo, smo si pa na ta način malo bolj ogledali Leoben, predvsem lep glavni trg. Malico smo imeli na velikem parkirišču gostilne ob cesti. Janez se je spomnil, da je bila nekoč, pred izgradnjo avtoceste, to glavna cesta za pot na Češko. Zdaj gostilna še vedno deluje, je pa postala veliko bolj osamljena.

Vzdolž cele Mure se pojavljajo elektrarne, nekatere manjše, druge pa kar velike. Zadnja, precej velika je tik pred slovensko mejo. Če pozorno pogledaš, imajo speljane

tudi vodne poti za ribe. Posebej zanimiva je elektrarna, ki odvzame vodo iz Mure in jo skozi skalnat predor pripelje do elektrarne. V spodnjem toku se tudi tu, tako kot pri nas, pojavljajo mrtvice. Ta dan smo se na kolesih kar malo presedali, saj se 134 km do Gradca bolj pozna na zadnjici kot pa v nogah. Spet nas je v Gradcu pričakal hotel JuFa, katerega posebna znamenitost je velika plezalna stena, ki je bila v času našega obiska odprta do 22h. Bili smo kar malo začuden. Povedali so nam, da je stena priljubljena in da starejša 70-letna gospa še vedno prihaja vsaj dvakrat tedensko na plezanje. Večerjo smo si spet pripravili sami in klepetali še dolgo v noč.

Pot naprej je bila vprašljiva predvsem zato, ker nismo dobili prenočišča za takšno skupino v Sloveniji. Odločili smo se, da bomo kolesarili do Maribora in naredili skupno slovo pri kosilu v Šentilju. Naslednji dan smo bili pri maši patra Petra v frančiškanskem samostanu v središču mesta ob Muri. Gradec je bil med drugo svetovno vojno precej poškodovan, tako je bil delno porušen tudi samostan. Kot zaščito pred bombardiranjem so zgradili tudi zaklonišča pod grajskim hribom. Mi smo na vrh do ure in razgleda priplezali po strmih stopnicah, Gradčani pa so vse te predore koristno uporabili, saj je iz sredine predora napravljeno dvigalo na vrh grajskega hriba. V stranskih rovih zaklonišča pripravljajo tudi razstave. Skozi predor vodi tudi najkrajša peš povezava z drugo stranjo mesta. Iz

časa, ko je bil Gradec evropska prestolnica kulture, jim je ostal modernističen otok na Muri in futuristična razstavna palača, kar nekam nasilno vrinjena v središče mesta. Očitno so se meščani temu že privadili.

Ker je bilo ta dan kolesarjenja manj kot 100 km, smo z odhodom kar malo zavlačevali in se ob Muri in zadnjem akumulacijskem jezeru peljali skozi vse kraje, ki jih vidiš omenjene na izvozi avtoceste proti Gradcu. V zadnjem delu, ko smo se od Mure, ki zavije proti Radgoni, že odcepili, nas je pater Peter spet presenetil. Pognal se je kar po glavni cesti in prišel do gostilne Pri Štajercu, kjer se je pohvalil, da nas je že pol ure čakal. Odkar ima na kolesu električni pogon, je pogosto »samotni jezdec«, kolona božjega ljudstva pa se izgubi nekje zadaj. V gostilni smo imeli že naročeno kosilo. Čakala nas je samo še pot do Maribora in potrditev, da je »železnica res zakon«. Tokrat smo s hitrim vlakom in nekaj postanki prišli v Ljubljano prej kot v dveh urah.

Pot, ki smo jo opravili, res ni bila zaključena trasa obmurske poti, je bila pa lepa in dovolj dolga, da smo bili ponosni, da smo jo zmogli. Prav zaradi toka Mure skozi Visoke ture se ta pot bistveno razlikuje od naših dosedanjih poti ob Donavi, Renu, tudi ob Dravi. Pokrajina je lepa, tako kot pri nas, jo pa Avstrijci drugače tržijo. Povsod ponujajo prenočišča z zajtrkom, hiše so prikupno urejene.

Sedanji utrip alpskih dolin ob Muri je seveda spremenjen, predvsem je prinesla

novo življenje železnica. Zaradi odma-
knjenosti je ostala narava lepa. Nekoč so
v te samotne kraje prišli železarji, verjetno
tudi Kelti, ki so bili znani strokovnjaki za
noriško železo. Menda so v reki Muri izpi-
rali tudi zlato. Take najdbe so prav gotovo
privabliale ljudi. Marsikje smo opazili tudi
krajevne oznake, npr. ulica Flossweg, kar
bi govorilo za to, da so tako kot po Savinji
tudi tukaj splavarili les. Danes ljudje živijo
drugače. Veliko je turizma, lesarstva in
nemotečega prilagojenega gospodarstva.

Ne vem, če je sicer potrebno na toliko
krajih graditi igrišča za golf, kot smo jih
videli tukaj, bi pa tudi pri nas lahko gostom
ponudili več prenočišč ter pohodniških in
kolesarskih poti. Ni nujno, da so to naporne
planinske ture ali zahtevni kolesarski vzpo-
ni, bistveno je, da ponudimo neokrnjeno
naravo in mir, ki se ga da najti tudi pri nas.

Velika skupina je kar velik organiza-
cijski izziv, ker pa smo stari znanci, smo
si znali razdeliti delo in pomagati pri
pripravi hrane in obrokov. Naše gospe
so vedno skoraj neopazno pospravile
posodo in pribor. Janezova »župca« pa
je že legendarna in nam bo teknila tudi,
če ne bo več narejena iz novejih jajc.

Dr. Pavel Košorok

Darovi za Sveto deželo (avgust - september 2020):

- 10 € Mara Vilar, Jožica Habjanič, Draga Žitnik,
Marija Pucelj, Angela Stanonik,
- 15 € Marija Jelnicar
- 20 € Kamila Bonutti Hajdinjak, Majda Gorenec,
Marija Remic, Magdalena Južnič, Miran
Prnaver, Nežnan Darovalec, Robert Rudman,
Marija Ana Tisovic,
- 30 € Dolores Omahen, Dolores Omahen,
Alojzija Munda, Tomaž Hosta
- 40 € Vladimir Mrevlje
- 50 € Mitja Rihtaršič, Matej Kvas
- 100 € Nika Beravs
- 585 € Skupaj

Novoletna Sveta dežela 2020

od 26. decembra 2020 do 2. januarja 2021

Zakaj ne bi enkrat silvestrovanja in No-
vega leta doživeli drugače kot običajno?
V božičnih počitnicah je romanje v toplo
in sončno Sveto deželo pravo duhovno
doživetje! Romanje tudi za tiste, ki še niso
našli svojega življenjskega spremljevalca.

PROGRAM ROMANJA:

1. dan, 26. 12. (sobota): zbiranje na leta-
lišču Brnik ob 7h, polet preko Istanbula v Tel
Aviv, pristanek popoldne, vožnja do hotela
v Betlehemu, večerja in prenočevanje.

2. dan, 27. 12. (nedelja): JERUZALEM
- praznovanje Velike noči, Božji grob,
Kalvarija, zid žalovanja, stari del Jeruza-
lema, Sveta maša v cerkvi Božjega groba,
molitev križevega pota na Via Dolorosa.

3. dan, 28. 12. (ponedeljek): odhod v
Galilejo - Cezareja Maritima, Stella Maris,
Haifa, Muhiraka, Nazaret - mesto Jezusove
mladosti in Marijinega Oznanjenja; sv.
maša in namestitve v Nazaretu za 2 noči.

4. dan, 29. 12. (torek): Galilejsko je-
zero, obisk krajev ob jezeru, kjer je Jezus
učil in delal čudeže - gora Blagrov, Tabga,
Mensa Domini, Golansko višavje, Kana
Galilejska ... sv. maša, večerja in nočitev.

5. dan, 30. 12. (sreda): Gora Tabor
- kraj Jezusovega spremenjenja; proti
Mrtvemu morju - kraj Jezusovega krsta
ob Jordanu, Jeriha, najstarejše, najtoplejše
in najnižje ležeče utrjeno mesto na Svetu,
Qumran (kraj najdenja mrtvomorskih
rokopisov), kopanje v Mrtvem morju na-
mestitev v Betlehemu, večerja in nočitev.

6. dan, 31. 12. (četrtek): OLJSKA
GORA in dogodki, ki so vezani na Jezuso-
vo trpljenje: Getsemani, Votlina izdajstva,

Dominus flevit, cerkev Očenašev, kapela
Vnebohoda, Betfage ...sveta maša, večer-
ja in nočitev. Priprava na Silvestrovanje in
zdravico Novemu letu, družabni večer.

7. dan, 1. 1. 2021 (petek): PRA-
ZNOVANJE JEZUSOVEGA ROJSTVA V
BETLEHEMU, votlina mleka, Ein Karem
- rojstni kraj Janeza Krstnika in Magni-
ficat - kraj srečanja Marije in Elizabete,
pastirske poljane.

8. dan, 2. 1. (sobota): Sveti Sion, dvo-
rana zadnje večerje, Dormitio, sklepna
sveta maša Ad coenaculum. Odhod na
letališče v Tel Avivu, polet preko Istan-
bula na Brnik, pristanek ob 18.00.

CENA: 1.090 € (pri zasedbi 40 mest
ali več); če je romarjev manj kot 40, se
cena zviša za 60 €.

Za romanje potrebujete veljaven
potni list, vizum za Izrael ni potreben.
Letalske takse se do odhoda lahko
spremenijo.

BIVANJE: v hotelih CASA NOVA
v Betlehemu in v Nazaretu, dvo/tro
posteljne sobe - TWC, polpenzion.
Doplačilo za enoposteljno sobo: 110 €.

V ceno je vključeno: letalske vozovni-
ce in letalske takse, polpenzion v Sveti
deželi, avtobusni prevozi na celotni poti,
vstopnine kot je navedeno v programu,
nezgodno zavarovanje "Tujina". V ceno
niso vračunane napitnine (30 € po ose-
bi), ki se plačajo v Izraelu.

MOŽNOSTI PRIJAVE (obvezna pisna
prijava): S spletno prijavnico na spletni
strani Komisariata:

sveta-dezela.si

S prijavnico, ki vam jo pošljemo po
e-pošti ali navadni pošti. Ostale oblike
prijave niso veljavne.

**Prijave sprejemamo takoj ali najpo-
znejše do 15. novembra 2020.**

NAČIN PLAČILA: po prejemu vaše prija-
ve vam pošljemo podatke za plačilo prvega
dela - 470 €, ostanek plačila do 10. decembra
2020. NAPOTKE za romanje s potrebnimi
informacijami boste dobili 14 dni pred od-
hodom. Zavarovanje možnosti odpovedi
romanja lahko uredite na Komisariatu.
Sicer veljajo splošni pogoji odpovedi, kot jih
določa statut Komisariata za Sveto deželo.

VODSTVO ROMANJA: p. Peter Lavrih, ofm, CTS

PRIJAVE po pošti, telefonu, na spletu ali e-pošti:
DRUŠTVO PRIJATELJEV SVETE DEŽELE V SLOVENIJI
Tržaška 85, 1000 Ljubljana, SLOVENIJA
Telefon: 01 24 44 250, GSM: 041 669 134
www.sveta-dezela.si
komisariat@rkcs.si

Pri prijavi vedno oddajte podatke:

priimek in ime, rojstni datum, naslov,

številka osebne dokumenta, e-naslov in telefon

Pozabljene spretnosti

Zeliščna juha

Danes bomo skuhalo zdravo juho, ki nam bo v hladnih dneh, ko smo obkroženi z množico virusov, pomagala povečati odpornost, da se bomo lažje ubranili mnogih težav.

Najprej olupimo 4 srednje velike krompirje. Narezane damo v vodo, skupaj z dvema zrnoma česna. Pustimo, da zavre in se skuha. Medtem si pripravimo šop zelenjave. Naberemo, kar imamo pri roki: špinačo, liste zelene in peteršilja, luštrek, koprivo. Če na vrtu nimamo več zelenih rastlin, lahko uporabimo korenine zelene, pastinaka, peteršilja, kolerabe,... in jih damo kuhat skupaj s krompirjem.

Ko je krompir kuhan, v lonec dodamo šop oprane in grobo narezane zelenjave. Pustimo, da vre le 1 do 2 minuti, saj bo le tako ohranila večino vitaminov in lepo zeleno barvo. Po okusu solimo.

Vse skupaj pretlačimo s paličnim mešalnikom in postrežemo. Za boljši okus lahko dodamo žlico kisle smetane.

Pa Bog žegnaj!

Nagradna anagramna izpolnjevanke

S pomočjo med seboj pomešanih opisov poiščite anagrame podanih 11 pojmov ter jih poleg njih vpišite v lik. (Anagrami so besede, ki so sestavljene iz enakih črk, npr. MONARHIJA – HARMONIJA, PIJANOST – STOPINJA, SPOMENIK – SPOMINEK).

stanje, za katero je značilna velika želja vztrajati v mirovanju, nedejavnosti; lenobnost – razstavni prostor ali stavba z zbirko umetniških slik ali kipov – priprava, navadno železna, z ukrivljenim koncem za obešanje česa – predel, področje za lov in za gojitev divjadi – poljubna oseba – majhna priprava za pripenjanje, obešanje perila – lastnost, značilnost stalnega – lahko poletno obuvalo z jermeni – košček razbite lončene, steklene posode – funkcija, dobljena z integriranjem – del spodnjega perila, ki pokriva gornji del telesa

**Rešitev sestavljajo navpično
brane črke na osenčenih poljih.**

Sestavil: Matej Pavlič

JAMICA							
VOLIŠČE							
ALERGIJA							
NOVELIST							
PIŠČALKA							
TRIANGEL							
KROKODIL							
PRIČANJE							
LASTNOST							
NASLADA							
VELJAK							

Pravilna rešitev iz prejšnje številke se glasi:

ORDO FRATRUM MINORUM.

Na uredništvo ste poslali 23 pravih odgovorov.

Hvaležni smo vam za vaše vztrajno sodelovanje.

Tokratni nagrajenci so:

1. nagrada: **Antonija Mikelj**, Zoisova 5, SI-4000 Kranj.

2. nagrada: **Helena Buček**, Betainova 21, SI-1360 Vrhnika.

3. nagrada: **Pavlina Zorman**, Ajdovska c. 10, SI-4264 Bohinjska Bistrica. *Čestitamo!*

Rešitve pošljite na uredništvo Brata Frančiška (Ul. škofa Maksimilijana Držečnika 7, SI-2000 Maribor) do 10. decembra 2020. Čakajo vas naslednje nagrade:

1. nagrada: Kenan B. Osborne OFM: Franciškansko intelektualno izročilo;

2. nagrada: Zadnja številka revije *Magnificat*;

3. nagrada: CD Hvalnice in večernice

prevedel br. Jan Dominik Bogataj OFM
SV. BONAVENTURA: DREVO ŽIVLJENJA

Spis Drevo življenja sodi med Bonaventurova dela s področja duhovnosti, kjer za razliko od bolj filozofsko naravnanih in mistično spekulativnih del postavlja v ospredje premišljevanje Kristusovega življenja v podobi drevesa. Čeprav je Drevo življenja bolj pobožnostne narave, v jedru ohranja teološko vizijo, ki jo je Bonaventura že prej razvil v Potovanju duše k Bogu.

V 48 premišljevanjih, razdeljenih glede na trojno skrivnost Odrešenikove zemeljske poti – *mysterium originis* (skrivnost izvora), *passionis* (trpljenja) et *glorificationis* (in povelicanja) –, ki so predstavljene v podobi treh vej, ko se vsaka razrašča naprej še v štiri, serafski učitelj na vsako teh dvanajstih vej naniza štiri sadove, ki zrastejo na njih.

Spis Drevo življenja bralca vključi v dinamičen proces pričenja Kristus v njegovem življenju, smrti in vstajenju prek privzeta Kristusovega trpljenja in smrti, ko udeleženos pri križu vodi onkraj, k vstalemu življenju v ljubezni Trojice.

format 12,5 × 20 cm
mehka vezava
obseg 120 strani
cena 10 €

Predstavljeno lahko naročite na naslovu: **Založba Brat Francišek**
Prešernov trg 4; 1000 Ljubljana; telefon: 01 24 29 314; e-mail: zbf@ofm.si
www.ofm.si/zbf

